

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Liber secundus

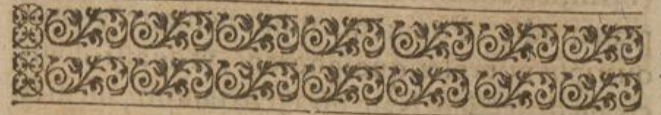
Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

nam Leontidem me dicere intelligitis, quæ gloria nulli concedit. Proinde considerate, an nō hoc sit probabilius, id ad demulcendam delinendamq; Aiæ, à qua Acontidi tribui nomen est, iracundiam, esse institutum. Non enim facile patitur Telamonis F. se posteriore loco haberi, sed ob iram & contendendi studium paratus est quiduis in quofuis conari. Is ergo ne difficilis & implacabilis esset, visum fuit quod ei posthabito molestissimum erat futurum præcauere, & ita rem temperare, vt tribus ipsius nunquam vltimo loco poneretur.

A ἴτε δὴ τὴν Λεοντίδα μηδεμίᾳ δόξῃ ὑφιεμύλω. σκοπεῖτε δὲ μή τι πιθανώτερον λέγεται τὸ πρῶτον τῶ ἐπιπέμου τῆ φυλῆς καὶ τῶ ἀείψωσι (εἶ) τὸ γινώσκον. ἔγδ' ἀχολος ἐνεγκεῖν ἦται ὁ Τελαμώνιος, ἀλλ' οἷος ἀφειδὲν πρῶτον ὑπὲρ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας ἵνα οὐ μὴ χαλεπὸς ἦ μηδὲ ἀπρῶτον ἡμῶν, ἔδξε δὲ τῆ ἦτης ἀφελὲν τὸ δυσχερὲς εἰς τὴν ἐσχάτην χῶσαν, μηδέποτε τὴν φυλῆν αὐτὴν καὶ ἀβασίαν.

PLVTARCHI SYMPOSIACON, id est Coniualium disputationum, Liber secundus.

Quanam sint quaestiones, qui sales conuiuio de sententia Xenophontis magis minusve conuenientes. Questio prima.

Orum quæ ad cœnas & conuiuia apparantur, Soffi Senecio, quædam necessariū habent ordinē, vt vinum, cibi, opsonia, ac stragula nimirum vestes & mēsa: alia voluptatis gratia sūt introducta, vsu nullo, vt auditi

ones, spectacula, scurræ: quib. vt presentibus delectantur cōuiuæ, ita absentib. citra molestiā carēt, neq; conuiuū eo nomine tanquam minus perfectū culpant. Ita etiam sermonū alii à moderatis hominibus ad vsu conuiuiorū adhibētur: alios admittunt considerationē probabilē habētes & loco magis quā fistula aut barbitū cōuenientes: quorū exēpla admixta etiam præcedēs liber habet. prioris generis, An philosophandū sit inter pocula, An loca ad signare conuiuus rex, aut accūbere suo vnum quēq; arbitratu finire debeat * talia posterioris, Cur amatores ad poeticam sint procliuēs, De tribu Acontide. Horū ego illa voco ad conuiuium pertinentia, hæc cōmuni nomine coniuualia. sunt autē conscripta promiscue, non distincte, sed vt memoria suggererat. Neq; debet mirum videri lectoribus, si hæc tibi inscribentes, quædam prædictorū ex tuis colloquiis conduximus. nam si disciplina recordationē non faciat, tamen hæc sepe in idē concurrunt. Cum autē in singulos libros quæstiones sint decē à nobis collocatæ, hoc in libro ea prima est, quam nobis Xenophon Socraticus quodammodo suggestit. Ait enim Gobiam à Cyro cœna exceptum cum alios Persarum mores fuisse admiratum, tum quod talia inuicem interrogabant, qualia interrogari quam non interrogari erat iucundius: & talibus impetebant se mutuo false dictis, quibus impeti quam non impeti erat suauius. Nam si nōnulli laudando offendunt: cur non summam admirationem mereatur illorum faceta calliditas, quorum etiā sales voluptati essent iis in quos depromebantur. Excipiens ergo Patris nos, * Quam vellem, aiebat audire istæ interrogationes cuius generis ac modi essēt. Non n. exigua mihi pars dexteritatis in cōsuecēdo est accurata sciētia & obseruatio interrogādi ac iocādi.

γάρ τι μικρόν (ἐφησε) τῆς ἀμιλλῆς μῶρον, ἢ πῶς τῶ ἐρωτήσεως καὶ τῶ παιδίας τῶ ἐρμελεῶς ὀπίστημι καὶ τήρησις.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Τίτα ὅτιν ἂ Ξενοφῶν πρῶτον ἡδίων ἐρωτᾶσθαι φησὶ καὶ σκοπεῖσθαι, ἢ μή. Γερόλημα α.

ΩΝ εἰς τὰ δεῖπνα καὶ τὰ συμπόσια πρῶτον ἀναγκαῖον, ὡς Σίσιππος Σενεκίων, ἀναγκαῖον ἀναγκαῖον ἐχθρῶν, ὡς τῶ οἷος καὶ στίβου καὶ ἔφα, καὶ φραγμαὶ δηλαδὴ καὶ τρέπεζαι τὰ δὲ ἐπεισόδια γέροντες ἡδονῆς ἐνεκεν, χρεῖας μὴ στυγαρομένης, ὡς τῶ ἀκεράματτα καὶ θεάματα, καὶ γελωτοποιός τις ἐκ Καλλίας Φίλιππος, οἷος παρῆσι μὲν ἡδονῆς, μὴ παρόντα δὲ ἔπανο ποιοῦσιν ἐδὲ ἀπῶνται τὴν συνοσίαν ὡς εἰδένερον ἔχουσαν. ἔτω δὲ καὶ τῶ λόγων τοῖς μὲν ὅτι χρεῖα τῆ πῶ τὰ συμπόσια πῶ λαμβάνουσιν οἱ μέτεροι, τοὺς δὲ ἄλλοις δέχονται θεωρεῖαι πιθανῶν, καὶ τὰ κερῶν

μαῖλλον αὐτῶ καὶ βαρβίτου ἀρέπουσιν ἐχολίας. ὦν καὶ τὸ πρῶτον ἡμῶν βιβλίον εἶχε μεμιγμένα δείγματα, τῶ μὲν πρῶτον ἡμῶν τὸ πῶ τῶ φιλοσοφῆν πρῶτον, καὶ πῶ τῶ δὲ ἀνεμῶν αὐτῶν, ἢ τοῖς δεῖπνοῖς ἐφίεναι τῶ κλίσεις, τὰ τοιαῦτα τῶ δδῶτερου πῶ τῶ πῶς ἐρωτῶν τῶ ποιητικῶς εἶ), καὶ πῶ τῶ Αἰατῆδος φυλῆς, καλῶ δὴ τῶ καὶ αὐτῶς τὰ συμποσιακῶν τὰ δὲ ἐκάτερα, καὶ τῶ συμποσιακῶν. ἀπορῶδῶν δὲ ἀναγέγραπται, καὶ οὐ ἀνακεκαμῶν, ἀλλ' ὡς ἐκατον εἰς μνημῶν ἦλθεν. οὐ δὲ δὲ θαυμάζειν τῶ ἀναγιώσκοντες, εἰ σοὶ πρῶτον φωνοῦντες ἵνα τῶ πρῶτον ἡμῶν, ἢ ἔσῶ σὺ

συμψῶν. καὶ γὰρ αἰ ἀμεθῶσις ἀναμνήσεις μὴ ποιῶσι, πολλάκις εἰς τῶ τὸ τῶ μαθητῶν δὲ ἀναμνήσεως καὶ τῶσι. Δέκα δὲ πρῶτων εἰς ἕκασον νεμεμῶν βιβλίον, ἐν πύτῶ πρῶτον ὅτιν, ὄν τῶ πῶν ἵνα Ξενοφῶν ὁ Σακερικῶς ἡμῶν πρῶτον ἐβλήκε. τὸν γὰρ Γωρῶν φησὶ στυγαροῦντα τῶ Κύρω, τὰ τε ἄλλα θαυμάζειν τῶ Περσῶν, καὶ ὅτι τοιαῦτα μὲν ἀλλήλοισ ἐπῶντων οἷα ἡδίων ἢ ἐρωτῶν τῶν, ἢ μή, καὶ ὡς ἐσκωπῶν οἷα σκωφῶν ἡδίων ἢ, ἢ μή, εἰ γὰρ ἐπαμοῦντες ἔτεροι πολλάκις, καὶ πρῶτον, πῶς οὐκ ἄξιον ἢ ἀγαθὰ τῶ δὲ τρέπελαι ἐκείνων καὶ τῶ σῶσιν, ὦν καὶ τῶ σῶμα

τα τοῖς σκωποῦντοῖς ἡδονῶν καὶ χάριν παρῆχε; δεχόμενος οὐ ἡμῶς Σῶπῶν, ἡδῶς αἰ ἐφῆ πῶ τῶ τῶ τῶ ἐρωτῶντα ποῖου ἡμῶς εἶη, καὶ τίς αὐτῶ τῶ τῶ. Οὐ

Μέγα μὲν οὖν (ἐφίλω ἐγὼ) ἀλλ' ὄρα μὴ καὶ αὐτοῖς ὁ Ξενοφῶν ἐν τε τῷ Σωκρατικῷ καὶ τοῖς Περικεῖσι ὑπεδείκνυσι συμποσίαι τὸ γένος. εἰ δὲ δοκεῖ καὶ ἡμᾶς ὑπεδείξαι ἡνὶ λόγῳ, πρῶτον ἡδέως ἐρωτᾶσθαι μοι δοκοῦσιν ἢ ῥαδίως ἀποκρίσασθαι δύνανται. ταῦτα δὲ ἐστὶν ὧν ἐμπειρίαν ἔχουσιν. ἂν γὰρ ἀγνοῦσιν οἱ μὴ λήγοντες, ἀχθόνται κατὰ τὸ ἀπληθύνειν τὸ δοῦναι μὴ δύνασθαι, ἢ λέγοντες ἀποδείξαις ἐγκαρσίας καὶ ἐβεβαίους, ἀφ' ἧς ἀρᾶσονται καὶ κινδυνώσουσιν. αὐτὰ δὲ μὴ μόνον ἔχῃ τὸ ῥαδίον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἀπόκρισιν, ἡδίων ἔστι τῷ ἀποκρινομένῳ. πρὸς τὴν δὲ ἔστιν, αὐτῷ ὑπετακτικῶν ἢ μὴ πολλὰ γινώσκουσιν, μηδὲ ἀκηκῶσιν. οἱ ἀστρολογικῶν, ἀφελεικῶν, αἰσθητικῶν ἐξὶν ἐπ' αὐτοῖς ἔχουσιν. οὐ γὰρ πρῶτον μόνον ἔχαστος. ὅσα δὲ διημερῶν (ὡς Εὐειπίδης φησὶ) ἀλλὰ καὶ ἀφελεικῶν, ἵνα αὐτοῖς αὐτοῦ τυγχάνει κατὰ μέρος ὧν, ἡδέως ἀφελεικῶν καὶ χαίρουσι τοῖς ἐρωτῶσιν ἢ γινώσκουσιν ἀγνοῦσθαι, καὶ λαθραῖον οὐ γένοιτο. διὸ καὶ πρὸς χάριτος ἀπὸ τοῦ καὶ ξείνης θαλάσσης, ἔθαν τε βαρβαρικῶν καὶ νόμων, οἱ πεπλατημένοι καὶ πεπλοκότες ἡδίων ἐρωτῶνται καὶ πρὸς ἄλλους διηγιῶνται, καὶ ἀφελεικῶν κελποῖς καὶ τόποις, οἰόμενοι, καὶ χαίρουσιν ἐπὶ τῶν πόνων ταῦτα καὶ παρεμυθία κηρύττειν. κατὰ τοῦ δὲ ὅσα μηδέν ἐρωτῶντος αὐτοῖ διηγεῖσθαι καὶ λέγειν ἀφ' ἑαυτῶν εἰσθαμῶν, ἡδίων ἐρωτῶμεθα, χαίρουσιν πύτοις δοκῶντες ὧν ἔργον ἢ οὐχ ἄλλο μὲν ἀποσχεῖσθαι καὶ πύτοι μὲν ἐπὶ πλοῦτος μάλα φέρεται ὁ γένος τῷ ἰσότητος. οἱ δὲ κηρύττειν ταῦτα ἐρωτᾶσθαι γένοιτο, ἢ βουλόμενοι λέγειν ἀλλοῖς, καὶ φεῖδεται τῷ παρόντων ὅσα τυγχάνουσιν αὐτοῖ ἀφελεικῶν καὶ κατωρθώτες. ὀρθῶς οὖν ὁ Νέστωρ, πύτω φιλομῖα τῷ Ὀδυσσεῖ ὑπετακτικῶν, εἶπ' ἂν ἐμὴ πολυμῖα Ὀδυσσεῖ φησὶ μέγα κῶδος Ἀχαιῶν, γὰρ δὲ τοῖς δὲ ἴπποις λάβειτον. ἀχθόνται γὰρ τοῖς αὐτοῖς ἐπαυνοῖσι, καὶ τῷ ἑαυτῶν ὀτυχίας διεξιοῦσιν, αἰ μὴ κελθῶσιν ἄλλος ἢ τῷ παρόντων, καὶ ἀγαθῶν ἡδίων λέγουσι. ἡδέως γὰρ ἐρωτῶνται πρὸς πρῶτον καὶ πρὸς πολιτείαν, εἰ μέγα ἢ καὶ λαμπρῶν εἰρησμένοι τυγχάνουσιν. ὅταν ἡκιστα πύτων οἱ φθονεῖσι καὶ κακῶν ἐρωτῶσι, καὶ ἄλλως γὰρ τοιαῦτα ἀφελεικῶν καὶ πρὸς τρέποισι, χάριτον τῇ διηγήσει μὴ δίδόντες, μηδὲ βουλόμενοι λόγου τὸν λέγοντα χρησιμῶς ἀφορμᾶς πρῶτον καὶ ταῦτα οὖν ἐρωτῶντες χαίρουσιν πύτοις ἀποκρινομένοις, ἢ τῶν ἐργῶν καὶ δυσμερῶν ἀπαύωνται μὴ βουλόμενοι ἀκρύειν. καὶ μὴ ὄγε Ὀδυσσεὺς τῷ

Αλκινόω,
 Σοὶ δὲ ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο γονόεντα
 εἶρεσθαι, ὅφρ' ἐπὶ μάλλον ὀδυρόμενος φειχίζω. καὶ πρὸς τὸν χροῖον Ὀιδίποισι, Δεινὸν μὲν τὸ παλαμεικόμην ἡδὲ κακὸν ὧ ἔστιν ἐπεγείρειν. ὁ δὲ Εὐειπίδης τὸν αὐτίον, ὡς ἡδὲ πύτοι σωθέντα μεμνησθαι πόνων. ἀλλὰ οὐ τοῖς ἐπὶ πλοῦτοι καὶ κακὰ φέροισι. τῷ οὖν κακῶν φυλακτικῶν ἔστι τῷ ἐρωτήσεσι. αὐτίοντα γὰρ διηγουμένοι κατὰ δίχως αὐτῶν, ἢ παφᾶς πύτων, ἢ ἵνα καὶ γὰρ οὐκ ὀτυχίαι ἢ καὶ θαλάσσιαν ἐμπειρίαν. τὸ δὲ πρὸς διημείρισθαι ὅτι βήματος, ἢ πρῶτον γὰρ ἡσασθαι τῷ βασιλείῳ, ἢ τῷ ἄλλων πρὸς πεσόντων χαίρουσιν ἢ λησῶν, αὐτοῖς δὲ φουγον τὸν κινδύνον, ἡδέως ἐρωτῶνται πύτοις, καὶ ἔργον ἢ ἀπὸ λόγου τῷ πρῶτον ἀπολαύοντες, ἀπλήτως ἔχουσιν τῷ διηγεῖσθαι καὶ μνημονοῦν.

A Magna, inquam tum ego. Sed vide an nō ipse Xenophon id genus in Socratico & Pericis demonstraverit conuiuiis. Si tamen videtur, ut ipsi quoque conemur eam rationē ostendere, primū arbitror iucundum esse de his interrogari rebus, de quibus in promptu sit respōsum: hoc est, quarum peritus sit qui interrogatur. Nam de ignotis interrogati cum nō habent quod respondeant, xgre ferunt: tanquā id postulat quod dare non possint. aut de mōstrationes argumentaque proferentes parū firma, perturbantur & harent. Quod si responsio non modo facilis sit, sed etiam subtilis, id respondentī iam voluntatem adfert. Fit autem, cum de iis interrogantur quæ ipsis nota plerique ignorant, ut de astrologis aut dialecticis. Nam nō agens tantum, aut dies exigens in re aliqua, sed etiam differens

Vbi ipse seipso præstet arte plurimum,
 læticia perfunditur, gaudetque se interrogati iis de rebus, quas se habere cognitās nesciri non vult. Hinc fit, ut qui peregrinati, ac multas peruagati sunt longinquas regiones, moresque & instituta barbarorum inspexerunt, & mare nauigauerunt exterum, de iis rebus se interrogari gaudeant, lubenterque narrent, & depingant sinus atque loca: existimantes ita se laborum suorum gratiam quandam & solamen reportare. Omnino autem quem nemo interrogante ipsi ultro narrare solemus, de iis queri è nobis gaudemus: quod videmur iis gratificari, quibus alioqui eramus nostra narratione obturbati. Id genus morbi maxime in iis existit, qui complures nauigationes confecerunt. Qui magis sunt sciti, interrogari audent de rebus, quas ipsi cum præclare gesserint, edifferere præsentibus venturæ atque abstinent. Probe igitur Nestor, qui cognitā haberet Vlyssis ambitionem, ita hominem compellat.

Inclyte dic age maxima Achium gloria Vlysses, Qua cepistis equos ratione hos.

D Molesti enim sunt qui seipos laudant, suosque prosperos successus recensent, nisi quis presentium * coacti dicant * itaque interrogantur * de legationibus & administrata republica * si quid magnū & splendidum confecerint. Ego minime de his, utpote inuidi & maligni interrogant. Sed auersantur hæc, & locum narrationi non concedunt, neque volunt anam sermōni præbere, qui dicentē ornet: neque in gratiam responsuri querere de iis, que eorum inimicos & maleuolos sentiunt audire nolle. At vero Vlysses hæc ad Alcinoium.

Induxti mentem nostros audire dolores Narrantis, gemitusque graues augere loquentis.
 Et ad chorum Oedipus:
Graue est reconditum, hospes mi, pridem malum Reuocare in memoriam.

E Et Euripides contra.
Suaui est laborum præteritorum memoria.

* non adhuc oberrantibus nouas adferunt. Cauendæ enim sunt interrogationes de calamitatibus. Aegro quippe animo narrant damnationes sui, aut liberum mortes, aut parum felices terra marique negociationes. Contra si quæras quomodo ad tribunal causa steterint, aut a rege compellati fuerint, aut aliis in tempestate prædoneſce illapsis periculum ipsi subterfugerint, per gratū feceris si id sæpiuscule facias: & re ipsa ministerio sermōnis quodammodo fruētes, expleri iis narrandis atque commemorandis non possunt.

Gaudent etiam interrogati de latis amicorum successibus, de filiorum profectibus in studio litterarum, in agendis causis, in amicitis regum. Lubentius etiam & alacrius narrant interrogati inimicorum & maleuolorum dedecora, damna, ac damnationes conuictorum sceleris, & in res aduersas delatorum: quod facere vltro cauent, ne videantur alienis malis gaudere. Iucundius etiam est venatori, si de canib. percunctere, aut certaminum studiosum de gymniciis ludis, vel amatorem de formosis. religiosus & sacrificandi studiosus narrare solet somnia, & quas res oraculi, ominis, victimæ adiumento, deorumq; propicia voluntate prospere peregerit. Senes, et si narratio omnino nihil ad rem factura sit, tamen delectant qui ex ipsis aliquid quaerunt, gratiaq; ineunt eorum dicendi voluntate excitanda.

*Dic mihi Nelide verum clarissime Nestor,
Qua periisse scias ingentem Agamemnona morte?
Tunc Menelaus ubi fuit? Argos Achaicum an illum
Illo non tenuit tum tempore? --*

simul de multis rebus interrogat, & occasiones varia differendi suggerit. secus quam nonnulli, qui necessitate circumscribentes, & in arctum responsa cogentes, suauissima senes oblectatione defraudant. Vniuersae autem qui voluptatem malunt quam molestiam offerre, huiusmodi proponunt quaestiones, quarum responsis non vituperatio, sed laus, non odium aut inuidia, sed beneuolentia & gratia auditorum comitetur. Atque haec quidem de interrogationibus. Salibus autem qui nequit caute, artificiose, ac tempestiue uti, omnino iis abstinere censeo. Sicut enim in lubrico loco etiam si subuertunt, qui tantum in transcurso attingunt: ita in vino quaeuis oratio non satis comoda occasionem nobis peccandi praebet. Est, cum salibus magis quam conuictis exagitamur. cum haec ab ira inconsulto proficisci saepe videamus: illos non a necessitate, sed studio contumeliae & malignitate. & in vniuersum differere * magis quam nugantibus succensimus * Quod autem omnino * aderit. * falses conuictum autem * esse, & factum dedita opera atque cum apparatu. Qui enim falsamentarium te appellet, is palam conuictum facit. qui dicat, Meminimus te cubito nares emungere, false pungit. Et Cicero ad Octauium, qui ex Africa oriundus videbatur, orante ipso dicentem se non audire, Atqui aiebat, aurē habes perforatā. Et Melanthius cum a comico poeta derideretur, dicebat: reddis mihi symbolū non debitum. Magis autem falses seu dicteria (Graecū scomma sic explicemus) mordent, quae instar hamatorum telorum diutius inhaerent. molestaeque est mors oblectatio elegantiae grata audientibus. nam voluptatē ex dicto capientes, credere * vituperare dicenti * enim est * peccati praesentis scomma est autore Theophrasto. Itaque auditor a se id quae deerat suspicioni adiicit, tanquam sciens & credens. Qui. n. ridet & delectatur dicto Theocriti ad quendam qui furari vestes videbatur, & ex ipso quaerebat iretne ad cenam, dicentis iturū se, sed ibi et dormiturū: is confirmanti crimē similis est. Itaque intempestiua iaciens dicteria etiam praesentis malignitatis quodam contagio inficit, tanquam gaudentes aliorum contumeliis. Enimvero praecleara illa Lacedaemone inter alias haec fuit disciplina, false dictis alios imperere citra molestiam: & ex quo animo dicteria ferre. nam si quis iniquius ferret: alter statim mordendi finē faciebat. Quomodo itaque non sit difficile dicterium inuenire gratū ei qui incessit:

A χείριστοι δὲ καὶ πρὸ φίλων ἀτυχεύωντων ἐρωτώμενοι, καὶ περὶ παιδῶν παροτρυνόντων ἐν μαθήμασι, συνηθειῶν, ἢ φιλικῶν βασιλέων. ἐξήρτων δὲ καὶ δυσμενῶν οὐκ εὖ καὶ βλάβας, καὶ καταδίκας ἐξελείψοντων καὶ σφαλόντων, ἢ διὸν ἐρωτώμενοι καὶ παροτρυνόντες ἐξαγγέλλουσιν αὐτοῖς ἢ ἀφ' αὐτῶν ὀκνήσας, φυλακιστοὶ δόξαν ὅτι χαίρουσιν ἐκείνων. ἢ διὸν δὲ καὶ περὶ κυνῶν ἀφραθῶν ἀφροσύνην ἐρωτῶν, καὶ φιλαθλητῆν περὶ γυμνικῶν ἀγῶνων, καὶ περὶ κελῶν ἐρωτῶν. ὁ δὲ ἀσέβης καὶ φιλοθύτης, διηγηματικὸς οὐκ εὖ καὶ ὅσα χρῆσάμενος ἢ φήμας, ἢ ἱεροῖς, ἢ θεῶν ἀμύμνητα, κατάρθωσιν, ἢ δέως αὐτῶν καὶ περὶ τέτων ἐρωτῶν. B τῶν δὲ τοῖς ὅτι παροτρυνόντες καὶ μηδὲν ἢ διηγήσεις ἢ παροτρυνόντες, περὶ ὧν οἱ ἐρωτῶντες χροῖσιν, καὶ κινῶσι βλασφημίας. Ὡς Νέστωρ Νηληϊάδην, οὗ δὲ ἀληθῆς ἐνίστατο, Γ' ὡς ἔθαν Ἀτρεΐδης; - Ποῦ Μενέλαος ἐστίν; - Ἡ δὲ Ἀργεῖος ἦεν Ἀχαϊκῶν; πολλὰ ἐρωτῶν ἄμα καὶ πολλῶν λόγων ἀφορμαῖς παροτρυνόντων, ὡς ἄν ἔνοι, συγγέλλοντες εἰς τὸ ἀναλαχθῶν αὐτὸ καὶ σμυελάνοντες (ὡς ἀποκρίσας, ἀφαιρῶν) τὴν γερωντικῆς διατριβῆς ὅτι διδόν. ὅλως δὲ οἱ θεῶν ὄντες ἀφροσύνην μᾶλλον ἢ λυπεῖν, τοιαύτας ἐρωτήσεις παροτρυνόντων ὡς ἀποκρίσασιν ἢ λόγους, ἀλλ' ἔπαμος, ὅσοι μῖστος ἢ νέμεσις, ἀλλ' ὄνοια καὶ χάρις ἐπέτατο ὡς τὸ ἀκασάντων. C ταῦτα μὲν οὖν τὰ περὶ τῶν ἐρωτήσεων. σκώμματος δὲ τὰ μὴ διωκόμενα μετ' ἀλαστορίας καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀπείαν, περὶ τὰ πασι ἀφεκτέον. ὡς ἄν γὰρ τὸ ἐν ὀλιγοπύκνῳ τόπῳ καὶ ἴσῳ ἐκ παροτρυνόντων μόνον, ἀνατρέψωσιν, οὕτως ἐν οἴνῳ παρὰ πᾶσαν ἀφορμὴν λόγους μὴ κατὰ τὴν μαγνητικὴν ὅτι σφαλῶν ἐχρῆμα. τοῖς δὲ σκώμμασι ἐστὶν ὅτι μᾶλλον ἢ τῆς λοιδόρειας ἐκκινούμενα, ὅτι μὲν ὑπὸ ὀργῆς πολλὰς ἀβελήτους ὀρώντες γινόμενον, ὅτι δὲ, ὡς ἐκ ἀναλαχθῶν, ἀλλ' ἔργον ἕβρεως καὶ κακῆς, παροτρυνόντων καὶ κατὰ τὸν ἀφροσύνην τοῖς ἀφροῖς μᾶλλον ἢ τοῖς D φλυαροῖς χαλεπαίνοντων. δὴ δὲ γὰρ ὅτι ὅλως δὴ ἡμάτι παροτρυνόντων τὰ σκώμματι. λοιδόρημα δὲ ὑβριστικὸν συμβαίνει ἐπὶ καὶ περὶ τῶν ἐκ παροτρυνόντων. ὁ γὰρ εἰπὼν ταχυπρόσωπον, αὐτὸθεν ἐλοιδόρησεν ὁ δὲ φήσας, Μεμνήμεθα σε τὰ βραχίονι ἀπομυθόμενον, ἐσκώψατο καὶ Κικέρων παρὰ Οκταβίον ἐκ Λιβύης ἐπὶ δοκῶντα, λέγοντος δὲ αὐτῶν φάσκοντα μὴ ἀκῆν, Καὶ μὲν τερτυπημένον (ἴφην) ἔχας τοῖς καὶ Μελαγίσιος ὑπὸ τὴν καμωδοποιῶν κατὰ γλώσσας, ἔφη, Οὐκ ὀφείλω μὲν μοι ἀποδίδως ἔρανον, μᾶλλον ἢ τὰ σκώμματα δάκνη, κατὰ τὴν τὰ παρὰ κίερωμένα μέλη πλείονα χρόνον ἐμμένοντα καὶ λυπεῖ τὸς σκώψασιν. ἢ τέρψις τῆς κομψότητι, καὶ ἡδύτης τὸς παρὰ τῶν. ἢ δὲ μὲν γὰρ ὅτι ἐκ παροτρυνόντων, περὶ τῶν δοκῶν τὰ ὅτι τὰ ἀφροσύνην λέγοντι. ὁ γὰρ διδοῖς γὰρ ἐστὶν τὸ ἀμύμνητα παροτρυνόμενος τὸ σκώμμα, καὶ τὸ Θεόφραστον. ὅταν δὲ αὐτῶν τῆς ὀνομασίας παροτρυνόντων ὁ ἀκῆσας δὲ λέγει πον, ὡς εἰδῶς καὶ περὶ τῶν. ὁ γὰρ γλασκῶν καὶ ἡδύτης, ὅτι Θεοκρίτου παρὰ τὸ δὲ χροῖτα λωποδυτεῖν, ἐρωτῶντα δὲ αὐτὸν εἰ ὅτι δὴ πνον βαδίζεις, φήσαντες βαδίζεις, ἐκεί μὲν τοὶ κατὰ τὴν βεβαιότητα τὴν ἀφροσύνην ὁμοῖος ἐστὶ. δὲ καὶ παροτρυνόντων πᾶσι τὸς παρὰ τῶν ὁ σκώψων τὰ μέγας, κακῆς, ὡς ἐφροσύνην καὶ σμυελάνοντες. ἐν τῇ τῇ κατὰ Λακεδαιμόνι τῆς μαθημάτων ἐδοκίμει, τὸ σκώψειν ἀλύπως, καὶ σκωπόμενον φέρει. εἰ δὲ τις ἀπειποι σκωπόμενος, ἀφροῦς ὁ σκώψων ἐπέτατο. πῶς οὖν οὐ χαλεπὸν εἶναι σκώμμα τὰ σκωπόμενα κατὰ τὸν μαγνητικόν,

ὅπου καὶ ὁ μὴ λυποῦν τὸ σκώμματος, οὐ τῆς τυχεύσεως ἐμ-
 πειρίας καὶ δεξιότητις ὄντι. οὐ μὲν ἄλλὰ παρ' ἑαυτοῖς μοι δοκεῖ
 τὰ λυποῦντα τῶν ἐπιχοῦν σκώμματα, τοῖς μακρὰν ἔσσι τῆς
 διαβολῆς ἠδὲν ἴσθι καὶ χεῖρ ποιῆν. οἷον Ἐπιφάνης τὸν Ἰσθμίου
 αἰχρὸν καὶ Ἰσθμίου δασυ σκείνον, ὡς παιδικὰ τῆ Σαμβαύλα
 σκωπόμενον εἰσαγάγετα παιδίας, καὶ Κοίντος ὁ ἡμετέρη μέ-
 μνηται, ἐν ἀσθενείᾳ τῆς χεῖρας ἔχον ψυχρὰς λέγροντες, Αὐ-
 φίδιος Μόδετος, Ἀμάμιος (ἔφη) θερμὰς ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας
 κελύμικας αὐτῶν. ἔπο γὰρ ἐκείνῳ μὲν γέλωτα καὶ ἔλαχον πα-
 ρέει, κλέπτῃ δ' αὐτοῦ πατρὸς δόρυ καὶ ὄνηδος ἰού. δὲ καὶ Κρι-
 τώβουλον ὁ Σωκράτης δι' ἄπορτον τὸν ὄντα παρὰ λέμε-
 νος εἰς σύγκρισιν ἁμορφίας, ἐπαίξεν, ἐκ ἐχθλῶτα. καὶ Σω-
 κράτι πάλιν Ἀλκιβιάδης ἐσκώπειν εἰς τὴν ἰσοτύπιαν τῆς αἰ-
 Ἀγάθωνος. ἠδὲν τῆς βασιλείας τοῖς λεγρομένοις ὡς εἰς πείνη-
 τας αὐτοῖς καὶ ἰδιώτας, ὡς παρ' Ἰσθμίου Φιλίππου σκωφθεὶς ὁ πα-
 ρεσίβης εἶπεν, Οὐκ ἐγὼ σε βέβω. τὰ γὰρ ἐπὶ τῶν παλαιῶν
 λέγοντες, ἐμφανίοντα τὰ παρ' ἑαυτοῖς γένηται. δεῖ γὰρ, ὁμολοῦν-
 μένως καὶ βεβαίως παρ' ἑαυτοῖς πηχέον· εἰ γὰρ μὴ, τὸ λεγόμενον
 τοῦ αὐτοῦ ἀμφισβητήσιμον ἔχει τὸ ἴσθμιον. ὁ γὰρ τὰς πρὸς
 πλοῖσιν τῶν δεινῶν ἐπαίξεν λέγων, ἢ τὸ ὑδροπότιον καὶ σά-
 φρονα παρ' ἑαυτοῖς καὶ μεθύειν, ἢ τὸν ἰσθμίου καὶ μεγαλο-
 παρῆ καὶ χερσικόν, κίμβικα καὶ κίμινον παρ' ἑαυτοῖς ὄντων, ἢ τὸ
 ἐν σιωπῆ καὶ πολιτείᾳ μέγαν ἀπειλῶν ἐν ἀγρῶ λή-
 ψα, ἔλαχον καὶ μεθρίαμα παρ' ἑαυτοῖς ἔτις ὁ Κόρος ἐν οἷς ἔ-
 λείπετο ἑταίρων, εἰς τῶν παλαιῶν ἐγένετο ποροπῆς,
 καὶ κελύμικος. καὶ Ἰσθμίου τῆς ἰσοτύπιαν παρ' ἑαυτοῖς, ὡς
 ἐκ ἐκαλλιέρη παρ' ἑαυτοῖς τῶν αὐτοῖς ὁ μισθωτάδης ἠύ-
 λησε γέλωτος ἀπὸ μὲν τῶν παρ' ἑαυτοῖς, ἔστιν (ἔφη) ὁ κε-
 λύμικος αὐτοῖς ἠδὲν ὅτι Ἰσθμίου γέλωτας, Ἀλλ' ἐ-
 μὲν μὲν αὐτοῖς ἠδὲν ὅτι Ἰσθμίου γέλωτας, Ἀλλ' ἐ-
 λαχόμενος ἀπὸ δόντος ἐδέξατο τῆς ἰσοτύπιαν. ἐπὶ τοῖνυν οἱ τὰ χερ-
 σα τῶν παλαιῶν τοῖς λεγρομένοις ὀνόμασι μετὰ
 παιδίας κελύμικος, ἀν' ἐμμελῶς ποιῶσιν, αὐτῶν μᾶλλον
 διαφραίνουσι τῶν ἀπὸ δεινῶν ἐπαμυνῶντων, καὶ γὰρ δεινῶν
 οἱ μᾶλλον οἱ δεινῶν τῶν δεινῶν ὀνειδίζοντες, ὡς οἱ τῶν ποιο-
 τοῖς, Ἀειδαίος, καὶ τῶν δεινῶν, Ἀχιλλεὺς κελύμικος. καὶ
 ὁ τῶν Σοφοκλέους Οιδίπυος, Ταύτης Κρέων ὁ πῖτος οὐ ξαρ-
 χῆς φίλος. ἀπὸ τῶν οἷον εἶπε γέλωτος εἶναι εἰρωνείας τῶν πα-
 τῶν ἐπαμυνῶν, ὡς καὶ Σωκράτης ἐχρήσατο, τὸ Ἀντιθένοιο τὸ
 φιλοπότιον καὶ σιωπῆ καὶ ἀγρῶν εἰς ἄνοιαν, ματρο-
 πείαν καὶ σιωπῆ καὶ ἀγρῶν ὀνομάσας. Κεῖται δὲ
 τὸν φιλοσόφον εἰς πᾶσαν οἰκίαν εἰσόντα μετὰ τιμῆς καὶ φιλο-
 φροσύνης δεχομένων, ἡρεπεροῦν τὸν σκώμω. ποιεῖ δὲ
 ἄλλοι σκώμματα καὶ μεμψίς ἐμφανίοντα γέλωτος. ὡς Διο-
 γρηῆς παρ' Ἀντιθένοιο ἔλεγε, Ὅς μερὰ κητὴ ἡμπεχε
 καὶ ἀνάγκασε Πτωχὸν γέλωτος καὶ δόρυ δόρυ αὐτοῦ. οὐ γὰρ
 αὐτὸς οἷον πῖτος ἰού λέγων, ὅς με σοφὸν καὶ αὐτάρκη καὶ
 μακάριον ἐποίησε. καὶ ὁ Λάκων, ἀναπνεύσας τῶν γυ-
 μνασιάρχῳ παρ' ἑαυτοῖς παρ' ἑαυτοῖς ἐγκαλεῖν, ἔλεγε,
 δι' ὃν ὁδὸν ἀποδακρῦσαι γέγωνεν ἡμῖν. καὶ τὸν δειπνίζον-
 τα καθ' ἡμέραν ἀδραποδιστὴν κελύμικος καὶ τίραννον, δι' ὃν ἐ-
 τῶν ποσῶν οὐχ ἔωρακε πῶς ἔαυτὸν τρέπετον. καὶ ὁ
 λέγων παρ' τῶν βασιλέως ἑπιβεβουλομένης ἀφῆρησθαι
 πῶς γέλωτος καὶ τὸν ὕπνον, πλούσιος γέγωνεν ἐκ πείνης.
 καὶ εἶπε ἀποσμία δρέψας ἀπὸ τοῦ Αἰσχύλου κελύμικος,

A quando etiam citra molestiam false dicto impete-
 re, haud vulgaris est peritiæ & dexteritatis. Verum
 enimvero primum ea mihi videntur dictoria, quæ
 fontibus molestiam adferunt, voluptatem ali-
 quam adferre & grata esse iis qui procul à culpa &
 crimine absunt. Vt cum Xenophon per iocum
 introducit turpissimum hirsutissimumque illum,
 pro amasio Sambaulæ vexatum. Et cum Quintus
 noster in morbo diceret, manus sibi esse frigiditas:
 Aufidius Modestus: atqui, inquit calidas eas è pro-
 uincia reportauisti. hoc enim Quinto sane risum
 mouit, & oblectationi fuit: proconsuli autem furi
 opprobrium fuisset & conuicium. Itaque etiam
B Critobulū formosissimum Socrates ad certamen
 pulcritudinis prouocans, iocabatur, non subfan-
 nabat. itemque Socratem Alcibiades false nota-
 bat de riuallitate propter Agathonem. Reges quo-
 que delectantur iis quæ in ipsos tanquam paupe-
 res & priuatos dicuntur. vt cum dicitur impetu-
 tus à Philippo mensæ affecla dixit, An non ego te
 alo: Quippe mala quæ non adsunt obiectantes, in-
 terim arguunt bona quæ adsunt. Oportet autem
 certo & constanter boni aliquid adesse: alioqui id
 quod dicitur, ambiguum & controuersam habe-
 bit significationem. Nam qui prædiuiti minetur
C se creditores eius ipsi immisurum, aut abstemium
 vel temperantem ebrium esse ac per vinum pec-
 care dicat, vel liberali ac magnifico sordidi & cu-
 minifectoris nomen imponat, aut in patrociniis
 ac gerenda rep. magnum in foro se reum peractu-
 rum iaceter: ridendi materiam atq; hilaritatis præ-
 buerit. Ita Cyrus amicos ad earum prouocans cer-
 tamina rerum, in quibus inferior erat, comis fuit
 atque gratiosus. Ismenias cum tibiis caneret ad sa-
 crificium, neq; litaretur, qui conduxerat tibias ei
 ademit, atq; ipse ridicule cecinit. cumq; id corona
 reprehenderet, Diuinitus, inquit, est canere gra-
 tiose, ibi subridens Ismenias, Imo, ait, me canente
D dii oblectati moram produxerunt: tu autem vt mis-
 sos ipsos faceres, propere sacrificium acceperunt.
 Porro qui bonas res per iocum nominibus pro-
 brosis adficiunt, id si accurate agant, magis dele-
 ctant quam qui aperte laudant. sicut magis etiam
 morident, qui honestis nominibus in conuitiando
 vtuntur: vt qui improbos Aristidæ, timidus Achil-
 lis nomine appellant. sic & Oedipus apud Sopho-
 clem:
Huius fidelis amicus ab initio Creon.
E Huic simulationi ab altera parte respondet ea quæ
 in laudando versatur. Hac vsus Socrates, Anisthe-
 nis in conciliandis hominum studiis & amore so-
 lertiam, lenocinium & conductionem appellabat.
 Cratetem autē philosophū, qui in omnes intrans-
 domos amanter & honorifice excipiebatur, Ostia-
 pertorem vocabant. Elegans dicitur etiam fit,
 cum vituperationi gratiarum actio adiicitur. sic
 Diogenes de Antisthene dicebat:
Mihi qui caput velauit, & vi perpulit
Mendicus essem vti, atq; extorris adibus.
F Et Laco gymnasi præfecto qui ligna non fuman-
 tia præbuerat, id se vitio dare simulans, Horū causa,
 inquit, apud vos non licuit lacrymare. Sic ille, qui
 conuiciū quotidie præbentē plagiarium vocabat
 & tyrannum, per quem tot annis suam nō vidisset
 mentem, & qui factus è paupere diues à rege, per
 insidias sibi aiebat ocium & somnū esse crepta. Et
 si quis inuersione vsus incuset Æschyli Cabeiros

quod aceto carituri essent domum fabricati: quod ipsi erant per iocum minati. Hæc enim magis tangunt, acrioremque habent gratiam, ita ut non offendant, neque lædant eos qui laudantur. Oportet autem eum qui concinne uti volet dicteris, vitii & studii inter se discrimen habere cognitum. aliud enim sunt avaritia & contendendi cupiditas, aliud musicæ & venationis studiū, quorum illa sibi obiiici homines indigne ferunt, hæc gaudet. Itaque non inuenuste Demosthenes Mitylenæus, cum cantilenis & citharæ dediti cuiusdam fores pulsasset, si que aperuisset & ingredi iussisset, Faciã, ait, si prius citharã ligaueris. Inuenuste parasitus Lyfimachi, qui cum ei rex scorpionum ligneum vesti iniiecisset, perterritus profilit, cumque ludum sensisset, Te quoque, inquit, rex, volo perterrefacere, da mihi talentum. Sunt etiam talia discrimina eorum quæ corporibus accidunt. nam aduncus aut compressus nasus si obiiiciatur, ridere solent. Et Philippus Casandri F. non indignatus est, cum ei dixisset Theophrastus: miror oculos tuos non canere, fistula narium ipsos subeunte. Et Cyrus cum qui adunco esset naso, iussit sic enim quadraturum. Egredere autem ferunt, si oris aut nasi tetrum fœtorem exprobrat. Rursum caluiciei non curant notationem, oculi defectum iniquissime audiunt sibi exprobrari. Antigonus quidem ipsius in oculum amissum iocabatur. & aliquando oblato edicto quod magnis erat perscriptum litteris: Vel cæcus, aiebat, hæc legere possit. Theocritum autem Chium interfecit: quod cum ei polliceretur amici, fore omnia ipsius salua, ubi ante oculos regis peruenisset: responderat, Omnem ergo sibi salutis spem esse ademptam. Leo Byzantius cum ei Pasiades dixisset, Lippitudinis contagio mihi abs te accidit: Imbecillitatem, aiebat, corporis mihi exprobras, non animaduertens filium tuum, Nemefin (quæ vindictæ dicitur Dea) in tergo gestantem. gibbotum autem filium habebat Pasiades. Hoc vitium etiam Archippus Atheniensis populi consiliarius iniquo animo passus est sibi à Melanthio obiiici: qui eum non procurare, sed procurare pro republ. dicebat. Sunt qui ista moderate & leni animo sustineant. ut amicus Antigoni cum poposcisset talentum, neque impetrasset: satellites sibi dari petiit, ne per insidias talentum sibi, quod in humeris portare iussus esset, eriperetur. Ita ad externa ista alii aliter adfecti sunt, estque magna animorum inæqualitas. Epaminondas cum collegis reipub. principibus conuiuans, acetum postremo bibebat. interrogatusque an hoc ad valetudinem conduceret, Respondit se hoc ignorare, scire autem facere hoc ad recordationem rationis victus quam domi teneret. Proinde oportet ingenii eorum quibus cum agimus & moribus consideratis iocos usurpare, idque eniti, ut absque molestia & cum gratia colloquamur. Amor autem cum alias, tum maxime in dicteris summam habet varietatem, quæ aliis molesta accidunt, alias grata. cæterum hæc obseruandum est tempus & locus. Sicut enim ignem initio restinguit spiritus, ob illius imbecillitatem: auctum autem nutrit atque roborat: sic nascens adhuc amor & latens, succenset iis qui ipsum detegunt: ubi eluxit & manifestatus est, alitur scomatibus, iisque quasi inflatus arridet. Gratissimum est amantibus, si amantibus presentibus eis per iocum ipsum amare obiiiciatur, aliud nihil. Tum si uxores suas diligunt, aut adolecētulos ingenuos,

A ὄξους ἀπαιτεῖν δῶμα ποιήσαντας, ὡς ἄν αὐτοὶ παύζοντες ἠ-
 πείλησαν. ἀπαιτεῖται γὰρ ταῦτα μάλλον ἔχοντα δριμυτέραν
 χάριν, ὡς τε μὴ παροίσαται μηδὲ λυπεῖν τὸς ἐπαυνομέ-
 νους. δεῖ δὲ τὸ ἐμμελὲς σκώμμα πηχρὸν μόνον, εἰδέναι καὶ νο-
 σήματος ἔξεφορῶν παρὲς ἐπιτήδευμα λέγειν τὴν φιλαργεί-
 ας καὶ φιλονεικίας παρὲς φιλομοσίαν καὶ φιλοθηρίαν. ἐπὶ ἐκεί-
 νοις μὲν γὰρ ἀρῶνται σκωπόμενοι, παρὲς ταῦτα δὲ ἡδέως ἔχου-
 σιν. ἔκ ἀηδῶς γὰρ Δημοσθένος ὁ Μιτυληναῖος, φιλοδοῦ πη-
 νος καὶ φιλοκίθαριδος ἴδεναι χάριτας, ἵνα παύσαντες αὐτὰ καὶ
 κελύσαντες εἰσελθῶν, Ἄν παρῶν (ἔφη) τὴν κίθαριν δήσῃς.
 B ἀηδῶς δὲ ὁ τῷ Λισίου παρὰ σίτος, ἐμβαλόντες αὐτὸν σκωπτικὸν
 ξύλινον εἰς τὸ ἰμάτιον, ἐκπαρῶνεις, καὶ ἀναπηδήσας, ὡς ἠ-
 δεῖ τὸ παῖδιαι, Καὶ γὰρ σε (φησὶν) ἐκφοβῆσαι βέλτομα, ὡ
 βασιλεῦ δὸς μοι τάλαντον. εἰσὶ δὲ καὶ παρὰ τὰ σωματικὰ ποιῶ-
 νται διαφορὰ τῶν πολλῶν. οἷς εἰς γλυπτότητα καὶ σιμότητα
 σκωπόμενοι, γελῶσιν (ὡς ὁ Κασάνδρου φίλος ὄρα κηρῶ-
 δη τῷ Θεοφράστῳ παρὲς αὐτὸν εἰπόντος, Θαυμάζω σου
 τὸς ὀφθαλμοὺς, ὅτι οὐκ ἄδοιοι, τῷ μυκτῆρος αὐτοῖς ἐνδι-
 δακῆτος. καὶ ὁ Κόρος ἐκέλευσε τὸν γλυπτὸν σιμῶν ἀγαγέσθαι
 γυναικῶν. ἔγω γὰρ ἐφαρμόσιν) εἰς τὴν δωσῶν μιν μυκτῆρος ἢ
 C σόματος ἀρῶνται σκωπόμενοι. καὶ πάλιν εἰς φασαχρότητα,
 παρὲς φέρονται, εἰς δὲ πῆρῳσιν ὀφθαλμῶν, ἀηδῶς. καὶ γὰρ
 Ἀντήριος, αὐτὸς μὲν ἑαυτὸν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἔσκωπε καὶ
 ποτε λαβὼν ἀξίωμα μεγάλῳς γράμμασι γεγραμμένον,
 Ταυτὶ μὲν (ἔφη) καὶ τυφλῶ δὴλα. Θεόκριτον δὲ τὸν Χίον ἀ-
 πέκτεινε, ὅτι φησάντος πινος, εἰς τὸς ὀφθαλμοὺς αὐτῷ βασι-
 λέως παρὰ γῆρας, σωθῆναι, Ἄλλ' ἐμοὶ (εἶπεν) ἀδιώατα
 φῆς τὰ τῆς σωτηρίας. καὶ ὁ Βυζάντιος, εἰπόντος Πασιάδου
 παρὲς αὐτὸν, ὀφθαλμοὺς αὐτῷ αὐτὸς τὸς ὀφθαλμοὺς, Ἄ-
 δένειαι (ἔφη) σώματος οὐκ εἰδῆς, νέμεσιν οὐχ ὄραν ὅτι τῶν
 D ὀμῶν βασιλεύοντι σου τὸν ἰόν. εἶχε δὲ κυρτὸν ὁ Πασιάδης ἰόν.
 ἠγμάκτισε δὲ καὶ Ἀρχιππος ὁ δημαγωγὸς τῶν Ἀθηνῶν,
 ἵνα παρὰ Μελαγχίου σκωφῆται εἰς τὸ κυρτὸν. ἔφη γὰρ αὐτὸν ὁ
 Μελαγχίος οὐ παροίσαται τῆς πόλεως, ἀλλὰ κεκυφέναι.
 πινὸς δὲ ταῦτα παρὲς καὶ μετρίως φέρονται, ὡς ἄν ὁ φί-
 λος τῷ Ἀντήριου τάλαντον αἰτήσας, καὶ μὴ λαβὼν, ἠτή-
 σε παροίσαται καὶ φύλακας. Ὅπως (ἔφη) μὴ ἐπιβου-
 λαθῶν, παρὲς πάσας καὶ ὄμου τὸ τάλαντον φέρειν. οὕτω μὲν
 παρὰ τὰ ἐκτὸς ἔχουσι διατῶν ἀνωμαλίαι· ἄλλοι γὰρ ἐπὶ
 E ἄλλοις ἀρῶνται. Ἐπαμινώδας μετὰ τῶν σωμαρχόντων
 ἐστῶντος ἐπέπινεν ὄξος, καὶ πικρὰ νοσήτων εἰ παρὲς ὑγίαν
 ἀγῶν, Οὐκ οἶδα (εἶπεν) ὅτι μὲν τοὺς παρὲς τὸ μινῆσαι
 τῆς οἴκῃ διατῆς ἀγῶν, ἐπίσταμα. δεῖ δὲ καὶ παρὲς τὰς
 φύσεις καὶ τὰ ἠθῆ σκωπτικὰ τῶν παιδῶν γῆρας, πειρά-
 μων ἀλύτως καὶ κεχρησμένως ἐκείνοις ὁμιλεῖν. ὁ δὲ ἔ-
 ρως τὰ τε ἄλλα ποικιλώτατος ἐστὶ, καὶ τοῖς σκώμμασιν οἱ
 μὲν ἀρῶνται καὶ ἀγμάκτουσιν, οἱ δὲ χαίρουσι· δεῖ δὲ εἰδέναι
 τὸν καιρὸν. ὡς γὰρ τὸ πῦρ εἰ δὲ ἄρῃ μὲν ἀποσβέννισι τὸ πνέ-
 μα διατῆ ἀδένειαι, αὐξήσῃ τὸν ἔσφιν παρέχῃ καὶ ῥώμην,
 οὕτως φύσιν ὁ ἔρως ἐπὶ καὶ λαγῶνων διεσπλάσσει καὶ ἀ-
 F γμάκτει παρὲς τὸς ἀποκαλύπτῶν. ἐκλάμψας δὲ καὶ
 διαφανείς, τρέφεται καὶ παρὲς γελῶ τοῖς σκώμμασιν φυ-
 σῶντος. ἡδίστα δὲ σκωπῶνται παρὸντων τῶν ἐρωμένων εἰς
 αὐτὸ τὸ ἔραν, εἰς ἄλλο δὲ ὄσθεν. ἐὰν δὲ καὶ γυναικῶν ἐ-
 ρῶντες ἰδίῳ τύχῳσιν, ἢ νεανίσκων φιλοκίλων ἔρωτα γυναικῶν,

πρῶτα πασι γλῶσσωται καὶ καλλωπίζονται τὰ σκώπιστα καὶ
 πρὸς αὐτοὺς. δὲ καὶ Ἀρχεσίλαος ἐπὶ τῇ ὁλοῇ ποιούτης μετα-
 δόπως αὐτῆ ἡμοιότητος ὑπὸ πινος τῶν ἐρωτικῶν, δοκεῖ μοι
 μηδὲν ἀπολεῖσθαι μηδενός. ὁ δὲ, Σὺ ποῖντι (ἔφη) τὰ δὲ ἀπὸ
 δεῖξας πινὰ τῶν καλῶν καὶ ὠραίων ὡραίων ἡμῶν. ἡ δὲ ἢ καὶ
 τῶν παρόντων σκεπτεῖν. ἀ γὰρ ἐπὶ φίλοις καὶ συνηθέσιν ἀκού-
 τες γελῶσιν, ταῦτα δὲ χειραγοισιν ἀλέγηται πρὸς αὐτοὺς τῆ
 γαμετῆς παρῶσης, ἢ τῆ παρῶσης, ἢ τῆ κατῆρητῆ. πλὴν ἀ μὴ
 καὶ πικρῶς ἐπιμένον, ἢ τῶν λεγόμενων ἐκείνοις. οἱ αὖ πῖς σκώ-
 πηται τῆ φιλοσόφου παρόντος, εἰς ἀνυποδοχίαν, ἢ νυκτογρα-
 φίαν. ἢ τῆ παρῶσης ἀκρόντος, εἰς μικρολογία, ἢ τῆς γυναικῶς
 παρῶσης, εἰς ἀνέρεσον ἐταίρων, ἐκείνης δὲ δουλον καὶ κ-
 ραπειδικόν. ὡς ὁ Τίγρης ὑπὸ τῆ Κόρου, Τίσι, αἱ δὲ ἢ
 γυνὴ σκωφοροποιῶσα ἀκρόση, Ἀλλ' οὐκ ἀκρόσηται, (εἶπεν)
 ὄψεται δὲ αὐτὴ παρῶσα. ποιεῖ δὲ ἀμφοτέρω τὰ σκώμμα-
 τα ἀλυπότερα καὶ ὁ κρινωνῆν ἀμφοτέρω τῶν λέγοντας ὁ-
 τῶν εἰς πενίαν λέγει πέντης, ἢ δὲ γῆνης εἰς δὲ γῆνης, ἢ ἐρῶν εἰς
 ἐρῶντα. δοκεῖ δὲ ἔχ' ὑβρῆ, παιδιὰ δὲ πινὴ γίνεσθαι μᾶλλον ὑπὸ
 τῶν ὁμοίων. εἰ δὲ μὴ, παρῶσι καὶ λυπεῖ. τῆ γυνὴ ἀπε-
 λθῆσθαι τῆ βασιλείας, νεόπλουτον ὄντα, φορτικῶς δὲ καὶ σ-
 βαρῶς ἐπιπολεῖσθαι τοῖς σκωπτικοῖσι φιλοσόφοις, καὶ τέ-
 λος ἐρωτῶντα πῶς ἐκτε τῶν λυκῶν καὶ τῶν μελετών κω-
 μῶν ὁμοίως χλωρῶν γίνεται ὁ ἔτνος, ἀντερωτήσας ὁ Ἀει-
 δικῆς πῶς ἐκ τῶν λυκῶν, καὶ μὴ λυκῶν ἰματίων φοινικῆ
 γίνονται μὲν ὡς, ἐποίησεν αἰατῆναι πρὸς ἑλὺπον ἡμοιότητος. ὁ
 δὲ Ταρσῆς Ἀμφίας ἐκ κηπρωσῶν δοκῶν γερνέσθαι, σκώπας δὲ
 τῆ φίλον τῆ ἡγεμόνος εἰς δὲ γῆνης, εἶτα ὑπολαβῶν ὄψης,
 Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἐκ τῶν αὐτῶν ἀπερμάτων γερνέσθαι, γέ-
 λωτα ἐποίησε. κωμῶς δὲ καὶ τῆ Φιλίππου πλὴν ὁφθαλμῶν
 ἄμα καὶ πρὸς ἑρῶν ὁ φάλτης ἐπέσθεν. οἰομένου γὰρ αὐτὸν
 ἐξελέσθαι τῆ Φιλίππου πρὸς κρουμάτων, καὶ ἀρμονίων,
 Μὴ γνοῖτό σοι (εἶπεν) ὁ βασιλεὺς, κακῶς οὕτως ἵνα ἐμοὶ σὺ
 ταῦτα εἰδῆς βέλτιον. σκώπῃ γὰρ ἑαυτὸν δοκῶν, ἐκείνον ἀ-
 λύτως ἀουδέτησε. δὲ καὶ τῶν κωμικῶν ἐνοιο πλὴν πικρίας
 ἀφαιρεῖν δοκῶσι τὰ σκώπῃν εὐλογῶν. ὡς Ἀεισοφῶν εἰς
 πλὴν φαλακρότητα καὶ πλὴν ἀγῶν οἴνου δίψαν. Κρατῖνος δὲ
 πλὴν πύθην εἰδῶσθαι. οὐχ ἦκιστα δὲ δὲ πρὸς ἑρῶν καὶ φυ-
 λατῆν ὕπως ἐκ τῆ πρὸς τυχόντος ἔσαι ὁ σκώμμα πρὸς
 πνας ἐρωτήσεις αὐτόθεν ἢ παιδίας γινόμενον, ἀλλὰ μὴ πόρ-
 ρῶν, οἱ ἐκ τῆ πρὸς ἑρῶν ἐπέσθαι. ὡς γὰρ ὄργας καὶ μέ-
 χας τῆ ἐκ τῆ συμποσίων πρὸς ἑρῶν φέροισιν, ἐμὴ δὲ ἐπελ-
 θῶν πῖς ἐξῶθεν λαιδρῶν καὶ πρὸς τῆ, τῆτον ἐρῶν ἡρῶνται, καὶ
 μισοῦσιν. ἔτι μὲν συγγνώμης σκώμματι καὶ παρρησίας,
 αἱ ἐκ τῶν παρόντων ἔχῃ τῶν ἡρῶν, ἀφελῶς καὶ ἀπλάτως
 φουόμενον. ἀν δὲ ἢ μὴ πρὸς λόγον, ἀλλ' ἐξῶ, ὅτι βουλή καὶ
 ὑβρῆ πρὸς ἑρῶν. οἱ δὲ Τιμαχῶν πρὸς τῆ ἀνδρα γυναι-
 κῶς ἐμεπῆς, Κακῶν γὰρ τῶν εἰς ἐμοῦσαν ἀρχαῖς εἰσάγων. καὶ
 πρὸς Ἀθηνόδορον τῆ φιλοσόφου, εἰ μουσικῆ πρὸς τὰ ἐκ-
 ρῶνα φιλοσοφία. ἢ γὰρ ἀκακία, καὶ ὁ μὴ πρὸς λόγον, ὕβρῃ
 ἐμφάνει καὶ δὲ μένει. ἔτοι μὲν οὖν καὶ Πλάτωνος κωμῶντα-
 πῶ πρὸς γαμῶς λόγον βαρυτάτω ζημίαν ἔπεισαν. οἱ δὲ τὸν
 καὶ εἰδότες καὶ φυλακῶντες, αὐτῶ τῶν Πλάτωνος κωμῶντα-
 ρῶσιν ὅτι τῆ πεπαυμένον καλῶς ἐρῶν ὅτι ὁ παύσθαι ἐμ-
 μελῶς καὶ κωμῶντα.

ij Platoni testimonium ferunt, qui dextre eruditi atque institui opus esse ait, eleganter & gratiose iocari.

A omnino exsultant, eoq; sibi applaudunt, quod amor eorum ipsis facere obiicitur. Atq; hac de causa Arcefilaus, cum quidam in schola amori deditus hac proposuisset quaestione, Videtur mihi nulla res aliam rem tangere: atqui, inquit, tu hanc tangis demonstrans formosum quendam ephēbū qui pone adfidebat. Quin & eorū qui intersunt ducenda est ratio. Nam quae inter familiares & amicos audientes ridemus: ea si nobis dicatur vxore presente, aut patre, aut pceptore, indignamur. nisi forte aliquid proferatur, quod ij quoq; gratum habeant. Verbi gratia, si quis aliquem philosopho praesente incesat cauillo, quod absq; calceis incedat, aut noctu scribat: vel patre audiente parsimoniam: vxoris apud aures, quod alios nō amet, ei soli obnoxius sit atq; seruiat. Sic Tigranes Cyro interroganti, Quid vxor tua aget, cum te inter calones haberi audiet? respondit: non audiet, sed coram videbit. Ipsa etiā communicatio eorū quae obiiciuntur, dicteria facit tolerabiliora utcunq;. ut cum in paupertatem pauper, in ignobilitatem ignobilis, in amorem amator aliquid iacit. non enim per contumeliam, sed ioco videtur dici, q; à simili dicitur. alioquin irritat & molestiā adfert. Fuit quidā imperatoris libertus, recēs ditatus. is vna in cōuiuio discubentibus philosophis aliquāto proteruius & petulantius insultās, q̄s fuit, Quanam de causa è fabis, albis nigrisq;, tamē pallida fieret puls: vicissim ex eo quārēs Aridices, qui albis & nō albis loris tamen puniceae vibices incuterebantur: fecit vt homo graui dolore ictus è cōuiuio discederet. Amphias autē Tarsensis, qui hortulano patre editus putabatur, cum praefecti amico obiiceret, quod nullis esset natalibus: statim haec subiecit: atqui & nos ex iisdē natalibus sumus seminib. fecit eo dicto, vt cooriretur risus. Scite etiā psaltes quidam Philippi sero perceptam disciplinam curiositatemque inhibuit. nam cum rex cum reprehendere de quibusdā modis & harmoniis vellet: Absit vero, aiebat, ὁ rex, vt tam male tecū agatur, isthaec vt melius me noris. dum enim videbatur seipsum mordere, regem citra molestiā castigauit. Ideo etiam comicorum nonnulli dum seipfos quoque insectantur, acerbiter suam videntur deminuere. vt Aristophanes in caluiciē, & Agathonis * lipsin. Cratinus quoq; Pytinam fabulā docuit. Id etiam diligenter est curandum, vt dicterium obiter & subito ad interrogationem iocumve alterius alicuius aptetur, non longe repetitum & adscitū cum apparatu videatur. Nam sicut iras & pugnas in cōuiuio obortas facilius ferunt: si vero extrinsecus superueniens aliquis turbas det vel conuicia ingerat, cum pro inimico & odio habent. ita venia datur libertati ac dicacitati, si è re praesenti simpliciter & absque fastidio nascatur. Si vero nihil ad sermonem praesentem faciat, sed alienum sit, simile est infidiis & contumeliae scomma. quale illud Timagenis ad maritum mulieris vomere solentis:

Κακῶν κατάρχεις τῆνδ' ἐμῶσιν εἰσεύγων.
 cum poeta dixisset τῆνδ' ἐμῶσιν. & ad Athenodorum philosophum, an Musica ad amorē prolis faceret. F Quod enim intempestiuū est, & ad institutum nō facit, id malevolentiae & contumeliae specie gerit: ac talia qui admittunt, ij ob orationem, rem leuissimam (vt ait Plato) grauissimam luunt pœnam. Qui autem opportunitatem norunt & obseruant,

Cur voraciores simus circa finem autumnii. Quæstio secunda.

ELVSINE secundum mysteria, vigente tum maxime solenni cœtu, conuiuium apud Glauciam rhetorem agitabamus. Ibi cum cœnandi finem alii fecissent, frater Xenocles more suo fratrem nostrum Lampriam scommate ob voracitatem Bœoticam impetiuit. Ego ipsis Epicuri verbis Xenoclem vltus, Non enim, aiebam, mi homo omnes finem voluptatis extremumque faciunt priuationem omnis doloris. Lampriæ autem, qui Peripatum & Lycœum horto Epicuri præfert, necesse est Aristoteli testimonium perhibere. Is vero vnumquenque scipso edaciorē esse circa extremum autumnum asserit: causamque rei adponit, quam ego non memini. Bene est, inquit Glaucias: ipsi enim absoluta cœna eam quæremus. Remotis mensis Glaucias & Xenocles diuersas autumnum causas imputauerunt. ille, quod aluum subducens vacuando corpore subinde novos crearet appetitus. hic, quod maturi plerique fructus acrimonia quadam & vi vellicandi præditi, stomachum quouis opsonio atque condimento magis ad cibi appetitionem prouocarent. quando etiam qui inedia laborant, pomum aliquo gustato concupiscentiam cibi recuperant. Lamprias autem dixit, innatum nobis calorem, quo alimur, per æstatem dispersum, imbecilliorē esse & rarum. eum autem sub autumnii exitum colligi, ac viribus augeri, intus occultatum ob frigus circumdatum & densationem corporis. Ego, ne a symbolo interfuisse disputationi viderer, dixi, Æstate nos magis siticulosos esse, plusque humoris sumere ob æstum. hoc autem tempore naturam in mutatione more suo contrarium quærentem, nos magis famelicos reddere, alimentumque siccum temperiei corporis reddere. Sed & cibos non plane causa huius rei vacare. nam quæ è nouis & recentibus fiunt fructibus, nõ mazæ modo, legumina, panes, triticum, sed & carnes animalium ipso hoc anno natorum quæ eduntur, succis à veteribus differre, magisque allicere vefcentes solent.

Callinapriusne fuerit, an ouum. Quæstio tertia.

CVm aliquantum temporis somniis monitus ouorum esu abstinuissem, amici periculum fecerunt, an ne corde quidem vefcerer. quo cum me vefci aliquoties vidissent, in eã venerunt suspicionem, me Orphicis aut Pythagoricis obnoxium statutis, quomodo nonnulli cor & cerebrum vt ortus principia, ita oua eandem ob causam abominari. & Alexander Epicureus risus causa protulit versum,

Sive fabam comedas, caput aut genitoris, idem fit: quasi oua innuisent Pythagorici illo versu, dum fabas cyamos à fetu dictas nominant: & sentirent perinde esse vefci ouis, atque animalibus quæ oua gignunt. Iam causæ defensio erat quam ipsa causa futura absurdior, si homini Epicureo somnium proposuissem. itaque illam opinionem per iocum ab Alexandro prolata non repudiaui. erat enim homo elegans, & sic satis litterarum studiosus,

A Διά τή βρωπικώτερον γίνονται πρὸς τὸ μετόπωρον; Πρὸ βλήμα β΄.

EN' Ελδούνη μὲν τὰ μυστήρια τῆ πανηγύρεως ἀκμαζούσης, εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Γλαυκίας τὰ ῥήματα πεπαιμμένων ἵδειν τῶν ἄλλων, Ξενοκλῆς ὁ ἀδελφός, ὡς ἔφη εἰώθει, τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν Λαμπριάς εἰς ἀδελφὰς Βοιωτῶν ἐπέσκωπεν. ἐγὼ δὲ ἀμειψόμενος ὑπὸ αὐτῶν τῶν Ξενοκλέα, τοῖς Ἐπικουρῶν λόγοις χρωόμενος, οὐ γὰρ ἀπαμυττες (εἶπον) ὡ βέλπτε ποιῶνται τὴν ἀλγούτων ὑπερβαίνειν, ὅσον ἡδονῆς καὶ πένθους. Λαμπριάς, ὃ καὶ δόξα καὶ τῆ κήρυκα δάμνησι τὸν πρὸς τὸν καὶ τὸ Λύκειον, ἐργῶ μὲν τυρεῖν Ἀριστοτέλη. φησὶ γὰρ ὁ ἀνὴρ βρωπικώτατον ἔχασον αὐτὸν αὐτῶν πρὸς τὸ φησὶ ὅτι πρὸς εἶναι, καὶ τὴν αἰτίαν ἐπεῖρκεν. ἐγὼ δὲ ὁδοῦ μνημονεύω. βέλπτον (εἶπεν ὁ Γλαυκίας) αὐτῶ γὰρ ὅτι χρησόμενοι ζητεῖν ἵτην παυσόμεθα δὲ φησὶ ὡς οὐκ ἀφῆρθεσαν αἱ τρέψαι, Γλαυκίας καὶ Ξενοκλῆς ἠπάσαντο τὴν ὁπώραν ἄφορος, ὁ μὲν εἰς τὴν κηλίαν ὑπερβαίνειν, καὶ τὰ κενοῦσθαι τὸ σῶμα νεαρὰς ὀρέξεις αἰετῶς ἀσκήσουσαν. ὁ δὲ Ξενοκλῆς ἐλέγη δὲ σὸμόν τι καὶ δηκτικὸν ἔχοντα τῶν ὀρέγων τὰ πλείστα τὸν σῶμα χονδρὸν τὴν βρωσιν ἐκκαλεῖσθαι πηλὸς μᾶλλον ὄψου καὶ ἡδύσματος. καὶ γὰρ τοῖς ἀποσπαστοῖς τῶν ἀρρώτων ὁπώρας τὴν ὑπερβαίνειν ἀναλαμβάνει τὴν ὀρέξιν. ὁ δὲ Λαμπριάς εἶπεν ὅτι τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ σίμφον ἡμερῶν ἡμῶν ὡ τρέφεται πεφύκαμεν, ἐν μὲν τὰ γέρει διέσπαρται, καὶ γέγειεν ἀσθενέστερον καὶ μᾶλλον, ἐν δὲ τὰ φησὶ ἡμερῶν σωμαζέρεται πάλιν καὶ ἰσχύει, κατακρυπτόμενον ἐν τῷ σῶματι τὴν πρὸς τὴν καὶ τὴν πύκνωσιν ὁ σῶματος. ἐγὼ δὲ, ὑπὸ τῆ μηδοκίαν ἀσύμβολος τῆ λόγου μεταχειρῆν, εἶπον ὅτι τῆ γέρει διψητικώτερον γίνόμεθα, καὶ πλείονι χρωόμεθα τὰ ὑγρῶν, ἢ τῶν καύμα. νῦν οὖν ἡ φύσις ἐν τῇ μεταβολῇ ζητοῦσα τὴν ἰσχυρίαν, ὡς ἔφη εἰώθει, πεινητικώτερον ποιεῖ, καὶ τὴν ὑγρῶν ἔσθῃ τῇ καὶ τῆ σῶματος αἰταποδίδωσιν. οὐ μὲν ὁδοῦ τὰ σίτια φησὶ τις αὐτῶν αἰτίας ἀμοιρεῖν πηλὸν τὰ πασιν, ἀλλ' ἐκ νέων καὶ παλαιῶν ἡμερῶν καὶ πρῶτων, οὐ μόνον μάζας καὶ ὄσπρια, καὶ ἄρτους καὶ πυρῆς, καὶ κρέα ζώων ὡ χρωόμενων τὰ ἐπέτεια τοῖς τε χυμοῖς ἀφῆρθε τῶν παλαιῶν, καὶ μᾶλλον ἐπάγειται τοῖς χρωόμενοις καὶ ἀπολαύοντες.

B Πότερον ἡ ὄρνις πρὸς τὸ μετόπωρον ἢ τὸ ὄν ἐγγύτερον. Πρὸ βλήμα γ΄.

Ξενουπνίου πινός ἀπεχόμενος ὡς ἂν πολὺ ἤδη χροῖον, ὡς ἔφη, τῶν ποιούμενοι, ἐν ὧν κατὰ τὸν ἐν καρδίᾳ πρὸς λαβεῖν τῆς ὄψεως ἐναργῶς μοι πολλάκις ἡμερῶν ὑπόνοιαν μὲν τοὶ παρέχον ἐστῶντος ἡμᾶς Σοασίου Σενεκίανος, ἐν ἑτέρῃ δὲ ὁμοίᾳ Ὀρφικῆς ἢ Πυθαγορικῆς, καὶ τὸ ὄν (ὡς ἔφη εἶνοι καρδίας καὶ ἐκέφαλον) ὁ χροῖον ἡμερῶν γενέσεως ἀφοσιῶσθαι. καὶ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Ἐπικουρῶς ὅτι γέλωτι τῶν ἰσχυρίων τοὶ καύματι εἰσὶν κεφαλὰς τε τοκῶν, ὡς δὴ καύματι τὰ ὡς ἔφη τὴν κήρυκα ἀνιπορῶν τῶν ἀνδρῶν, ἀφῆρθε δὲ μηδὲν οἰομένων τὸ εἰσὶν ὡς τὸ χροῖον τοῖς πικροῖς τὰ ὡς ζώοις. ἐγένετο δὲ τῆς αἰτίας ἀπολόγημα τῆς αἰτίας αὐτῆς ἀλογώτερον, Ἐπικουρεῖω λέγειν ἐνυπνιον. ὅταν οὐ παρητούμεν τὴν δόξαν ἅμα πρὸς τὴν αἰτίαν τὰ Ἀλέξανδρον καὶ γὰρ τὴν χροῖον καὶ φιλολόγους ὅτι καὶ.

εκ δε πυτου, ο απορον και πολλα παραγματα τοις ζητη-
 κωις παρεχον εις μεσον ειλικε παροβλημα παει ε ωου και της
 ορνιθος, ο ποτερον γηοιτο παροτερον αυτων και Συλλας μη ο
 εταρος, ειπων οτι μικρω παροβληματι, καρα πα οργαμα, με-
 γα και βαρυ σαλβουδου ο παει τε κοςμα της ημεσεως,
 απηροβουσε. τε δε Αλεξαδρου της ζητησεως, ως μηδεν
 παροφους φερουσης, καπα γελασαντος, ο γαμβρος ημων Φιρ-
 μος, Εμοι τοινυ (εφη) χρησεν εν ο παρονι τοις ατομοις. ει
 γδ τα μικρα δει σοιγεια τ μεγαλων αρχας αποπτεοται,
 παροπον ειχος βστι ο ωον γερονενα της ορνιθος (εστιν γδ και α-
 πλουω ως εν αιδητοις) ποικιλον ο η μεμιγμενον μαλλον η
 ορνις. καδολα ο η μη αρχη, παροπον αρχη ο παερμα. ο
 ο ωον, παερματος μη πλεον, ζωου ο μικροτερον. ως γδ η παρο-
 κρη μεσον θυφιας εη δοκει και ερετης, ουτω ο ωον παρο-
 κρη πη οβτι της φουσεως βπι ο εμψυχον απο τε παερματος
 ποβουοδης. ετι δε ως πα εν τα ζωα παροπα γινεοται λε-
 γουσι ερετης και φλεβας, ουτω λογον εχ και τε ζωου ο
 ωον γερονενα παροπον, ως παειεχον εν παειεχομενα. και γαρ
 αι τεχαι παροπον ατυπωτα η αμορφα πλαστοισι, ειτα υ-
 φερει εκασα τοις ειδει οφερ δεροσιν. η Πολυκλειδος ο πλα-
 σης ειπε χαλεπωτατον εη ο εργον, οταν εν ονυχο οπηλος γε-
 νηται. δε και τη φουσει ο παροπον ειχος βστι ατρεμα κινουση
 πω υλλω εργατερον πα ακουειν, τοποις αμορφοις και α-
 ειςου εκφερουσαν, ως πα τα ωα. μορφομενων δε τετων η
 δεχαχρασομενων, υφερει ενδημιουργεοται ο ζωον. ως δε
 καμπη γινετα ο παροπον, ειτα εκπαγεισα εχε ερηθητα και
 παειραγεισα, ετερον περωθεν δι αυτης πω καλουμενου
 ψυχω μεθησι, τ αυτην εθρον εν αυτα παροφουσαται ο
 ωον, οη υλη της ημεσεως. ανακη γδ εν παση μεταβολη παρι-
 τερον εη ο μεταβαλλοντος, δε ε μεταβαλε. οχπει ο οτι σκι-
 πες εν δειδρω η τερονδονες εμφουονται ξυλω η σην υρηθη-
 τος η πεψιν, ων οδεις δμ αξιωσειν μη παροποκειοται μη-
 δε παροσευτερον εινα φουσε ο ημωων. η γδ υλη λογον εχ παρος
 τα γινόμενα μη εος (ως φησι Πλατων) η πιδυης. υλη ο παν
 εχ ου συστασιν εχ ο ημωων. ο οη βπι τετοις (εφη γελα-
 στας) αεισω ζυωετοισι τον Ορφικον η ιερων λογον, ος οη ορνι-
 θος μονον ο ωον αποφαινει παροσευτερον, δελα και συλλα-
 βων απασαν αυτα πω απδρωτων ομοι παροσευημωας α-
 νατιθησι και παλλα μη υσομα κειοτω, καθ Ηροδοτον,
 (εστ γδ μυσικωτερα) ζωων δε πολλα φουσε τε κοςμου πε-
 ρειερον, οδεν, ως ειπειν, ημος αμοιρον βστι της εχ ωου γε-
 νεσεως, δελα και πατωα ημωα και νηκα μυεια, και χερ-
 σαμα, σαυρας και αμφιβια, και κροκδειλοις, και διποδα
 τ ορνιον, και αποδα τον οφιν, και πολυποδα τον απελε-
 βον, οηεν οηε απο επου τοις παει τον Διονουσαν οργιασμοις,
 ως μιμημα τε τα πορωτα ημωωντος και παειεροντος εν εαυ-
 τα, συγκαθωσωται. ταυτα τε Φιρμου διεξιοντος, ο Σενε-
 κίων εφη πω τελουταται τ η ειχων αυτα παροπω αιπι-
 πιωειν. Ελατες γδ (ειπων) ο Φιρμε τον κοςμον δρωτι τ πα-
 ροιμακω ημερας βπι σεαυτον ανοιζας. ο γδ κοςμος παρο-
 φεσηκε πορωτων, τελειοτατος ων, και λογον εχ, ποδ ατε-
 λωις φουσει παροτερον εη ο τελειον, ως τε πεπηρωμενου ο
 ολοκληρον, και τε μερεο ο ολον. οδεν γαρ εχ λογον, ει-
 ναι μερεο, ου μερεο βστι μη γερονος. οηεν ουηεις λεγα τε
 παερματος εη τ δμ δεροπον, οδεν τε ωου πω αλεκοειδα.

A Ex illo igitur perplexam is quaestionem illam, & multū disputatoribus faceffentem negocii in me-
 dium protraxit de ovo & gallina, vitrum horū prius
 extiterit. Ac Sylla quidem sodalis noster, fatus
 nos parua quaestione tanquam instrumeto in-
 gentem & grauem de origine mundi quaestionem
 subruere, finem fecit dicendi. Cum autem Ale-
 xader quaestionem derideret, ut quæ nihil ad rem
 eam faceret: Firmus ad finis meus, Ergo, inquit, in
 praesentia mihi atomis utere. Nam si exilia debent
 esse magnorum principia, idq; ponendum est, par
 est ouum gallina prius fuisse. est enim ouum, ut in
 rebus sensilibus, simplex, magis varia & ex plurib.
B mixta gallina. Vniuerse autem principium reli-
 quis est prius: semen vero principium est, ouum
 femine amplius, animali minus est. Vt. n. profectus
 medium est inter indolis bonitatem & virtutem:
 sic ouum profectus quidā est naturæ à femine ad
 animatum corpus proficifcentis. Ad hæc, sicut in
 animali aiunt primum nasci arterias & venas: ita
 rationi consentaneū est ouum animali prius existi-
 tisse, ut q; contineat in contento. Nam & artes ini-
 tio rudia fingunt & informia opera, postmodo sin-
 gula suis formis cōcinnantes. quare et Polycletus
 fictor dixit, Opus tunc esse difficillimum, cum ad
 vnguem exigitur lutum. Itaq; etiā pprobabile est cum
 natura initio sensim moueret materiem, hanc se-
 gnus obtemperantem informia indefinitaq; pro-
 duxisse rudimenta, cuius modi est ouum: deinde
 his cōformatis & effictis animal esse absolutum. Vt
 vero primum nascitur eruca, deinde siccitate con-
 crescens, tandem rumpitur, atq; e se aliud alatum
 animal exhibet, quod psyche dicitur, papilionis
 genus quoddā: ita hic ouum prius existit, tanq; ma-
 teria ortus. Nā in omni mutatione necesse est pri-
 re mutante esse id e quo mutatur. Considera enim
 scnipes & teredines in arboribus & lignis innasce,
 humoris putrefactione aut concoctione. quib. ne-
 mo negauerit priorem natura esse vim generandi.
 Nam materia aduersum ea q; nascuntur rationem
 habet matris, ut ait Plato, & nutricis. materia au-
 tem omne id est, ex quo constituitur id quod na-
 scitur. Supra hæc iam (aiebat ridens)

Cantabognavis --

Orphicā & sacram orationem, q; non gallina mo-
 do antiquius ouum facit, sed ei omnium in vniuer-
 sum rerum principem ortum adscribit. Ac de reli-
 quis quidem, q; plus habent mysterii, fauebo lin-
 guæ, ut cum Herodoto loquar. Cum autem varias
 animalium formas cōtineat mundus, nullum fere
 genus expers est originis ex ouo. sed & voluctria
 gignit, & natantia innumera, & terrestria ut lacer-
 tas, & in aqua terraq; degentia ut crocodilos, & bi-
 peda ut gallinā, & pedib. carentia ut serpentes, &
 multis pedib. pedita ut locustā. Ideo haud abs re o-
 uum in orgiis Bacchicis cōsecratum est, ut exem-
 plum omnia gignentis & in se cōtinentis. Hæc vbi
 Firmus disseruit, Senecio: Atqui, inquit, eorum q;
 tu ptulisti exemplorum vltimum primo loco tibi
 refragatur. imprudensq; adeo Firme mundum lo-
 co eius q; in prouerbio est ianuz contra te ipsum a-
 peruisti. Mundus. n. primo omnium existit, ut pro-
 te perfectissimus. Quippo rationi congruit perfe-
 ctum imperfecto prius esse natura, ut mutilato in-
 tegrum, parte totum. Nihil enim rationem partis
 habet, respectu eius quod ortum non sit. vnde ne-
 mo dicit hominem feminis esse, aut oui gallinam:

της δε

sed contra ouum gallinae, semē hominis dicimus, quod ista ex his sint, in quibus nascantur, ortumque deinde suam naturam tanquam debitum reddant. deest enim iis quod ipsorum naturae est proprium: itaque a natura habet, ut aliquid simile eius unde excreta sunt efficere velint: & seminis ratione definiunt, genituram ortu indigentem. nihil autem eo indiget, quod non sit neque extiterit. Oua autem planissime videmus naturam habere cuiusdam in animali coactionis & coitionis, quae talibus instrumentis & vasibus indigeat. Hinc est, quod nullum ouum est terra editum memoratur: atque illud Tyndareum de caelo de lapsu poete fabulantur. Animalia autem perfecta & integra hodieque terra parit: mures in Aegypto, passim serpentes & ranas & cicadas, extrinsecus alio principio, aliaque vi accidunt. in Sicilia sub feruile bellum, cum sanguinis multum, & insepulta cadauera coputruissent in terra, copiabruchorum erupit, qui per tota dispersi in sulam frumentum corruperunt. Haec ergo est terra nascuntur & aluntur, eaque genitabilia facit cibi abundas excrementum: unde voluptatis gratia vnum cum altero coit animal, ac corpus miscet, indeque alia oua, alia viuos edunt partu fetus. eoque maxime liquet animalia est tellure ortum primum, iam porro alio modo & inuicem coeundo subolem procreare. Denique tota haec quaestio talis est, ac si interrogas an fuerit matrix ante mulierem. Sicut enim matrix ad ouum, ita se rursus ouum habet ad pullum, qui in eo conceptus ad partum referuatur. ut nihil iam differat dispiciens quomodo gallinae ante oua fuerint, ab eo qui inquirat quomodo mares & feminae extiterint priusquam penes existerent & vuluam. Et vero plerumque partium vna cum totis subsistunt, facultates partibus inhaerent, actiones facultatibus comitantur, effecta actionibus. effectum autem facultatis progenerandi partium ad hoc destinatarum est semen & ouum. ut omnino necesse sit haec totius ortum tempore subsequi. Sed & hoc perpende, an non sicut coactio alimenti nulla fieri potest nondum nato animali: ita ne semen quidem possit, aut ouum. etenim haec concoctionibus quibusdam & mutationibus confici apparet: neque fieri villo modo potest, ut alimenti abundantiam natura nondum nato animali habeat. Caterum semen utcumque principii naturam sibi vindicat, ouum obtinere principii rationem non potest. non enim primum subsistit, neque totius obtinet naturam, cum sit imperfectum. Itaque absque principio animal nasci nondicimus: sed principium viui fetus edendi esse, a qua primum materies mutata fuerit vi, temperiem quandam & mixtionem indente fetificam. Ouum porro itidem ut sanguinem & lac, esse ex eorum numero quae post nutritionem & concoctionem supernascuntur. Nunquam enim visum est ouum, quod est caeno effectum concretum: sed in solo animali coit atque nascitur. At enim innumera animalia in caeno nascuntur. Et quid de aliis dicam? tam multis captis anguillis, nemovnumquam vidit genitale semē aut ouum anguillae. sed etiam si quis omnem exhauriat aquam, omnem limum, nihilominus aqua in locum istum denuo conflente anguilla nascetur. Necesse vero est id posterius nasci, quod ad sui ortum alio indiget: prius id existere, quod nasci absque alterius potest adminiculo. De hoc enim prima est quaestio

A *ἢ ἡ ἀλεκτροίδος τὸ ὄν ἐστὶν, καὶ τὸ σπέρμα τῆ ἀνθρώπου λέγεται, ὡς τούτων ἐπιτηνομένων ἐκείνοις, καὶ τὴν γένεσιν ἐν ἐκείνοις λαμβάνοντων, εἴτα ὡς πρὸ φλημα τῆ φύσει πῶς γένεσιν ἀποδιδόντων. ἐν δὲ αὐτῇ γὰρ ὅτι τῆ οἰκείας δὲ καὶ βέλεσται ποιεῖν πέφυκεν ἄλλο τοιοῦτον οἷον ὅτι δὲ ἀπεκρίθη. καὶ τὸν σπέρματικὸν λόγον οὐκ ἐστὶν, γένον ἐν δὲ αὐτῇ γένεσιν. ἐν δὲ ἐστὶν ὅτι τῆ μήτηρ οὐκ ἔστιν, μηδὲ ὄντος. τὰ δὲ ὡς καὶ πρῶτα πασι βέλεται τὴν φύσιν ἔχοντα ἢ ἐν ἑνὶ ζῷῳ πῆξιν καὶ συστάσει, ὅργων δὲ ποικίλων καὶ ἀγείων δεομένων. ὅταν δὲ ἐξ ἰσότητος γένεσιν ὡν ἄλλα καὶ τὸ Τυδάρειον οἱ ποιηταὶ λέγουσιν ἔθρανοπέτες ἀναφύωσι, ζῶα δὲ αὐτοτελή καὶ ὁλόκληρα μέγιστα νῦν ἀναδίδωσιν ἡγῆ, μὴ ἐν Αἰγύπτῳ, πολλαχόθεν ὅφεις καὶ βατραχίαι, καὶ τέττιγες, ἀρχῆς ἔξωθεν ἑτέρας καὶ διωάμεως ἐπινομήσιν. ἐν δὲ Σικελίᾳ πρὸς τὸ δουρικὸν πόλεμον αἵματος πολλῆ καὶ ἐκείνων ἀπαφῶν ἐν τῇ γῆ κατασάπεντων, πλῆθος ἀπελέβων δὲ ἐξέλιθη, καὶ τὸν οἶον ἐφθάρων πρῶτα χόσδα δέντες ἐπὶ τὴν νῆσον. ταῦτα ποίωσι ἐκ γῆς φύεται καὶ τρέφεται, καὶ ἔσθῃς πρὸς σῶμα ποιεῖ γόνιμον, ὃ καὶ ἡδονὰς πρὸς ἄλληλα τρέπεται, καὶ συνδυάζονται τῇ μίξει, τὰ μὲν ὡς ποικίλ, τὰ ζωοποιεῖν πέφυκε. καὶ τούτων μάλιστα δὴ λέγον ὅτι ὅτι τὴν πρῶτην γένεσιν, ἐκ γῆς λαβόντα, καὶ ἑτέρον ἔσθῃν ἡδὴ καὶ διὰ ἀλλήλων ποιεῖται τὰ τεκνώσεις. καθόλου δὲ ὁμοίον ὅτι τὰ λέγειν, πρὸς τὴν γυναικὸς ἢ μήτρας γέρονται. ὡς γὰρ ἡ μήτρα πρὸς τὸ ὄν, οὕτω πάλιν τὸ ὄν, πρὸς τὸν νεοσσὸν πέφυκε, καὶ ὁμοίον ἐν αὐτῇ καὶ λεγεομένων. ὡς τε μηδὲν ἀφῆρται τὸν ἀναποροῦντα πρὸς ὄρνιθας ἐξήγοντο μήτηρ οὐκ ἔχοντων, τῆ πρῶτην οὐκ ἔχοντων πρὸς ἀδρες ἐξήγοντο καὶ γυναῖκες πρὸν ἀδοῖα γένεσιν καὶ μήτρας. καὶ τοῖς μέρων τὰ πλείστα στυφίζονται τοῖς ὄλοις, αἰδὲ διωάμεως ὅτι γίνονται τοῖς μέρεσιν, αἱ δὲ ἐνεργαίαι τῆς διωάμεως, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῆς ἐνεργείας. ἀποτελεσμα δὲ τῆς ἀνηθητικῆς τῆ μορίων διωάμεως, ὁ σπέρμα, καὶ τὸ ὄν ὡς τε τῆς τῶν ὄλων καὶ ὑστερεῖν γένεσιν. σκοπεῖ δὲ μή, κατὰ τὸν οὐ διωάτον ὅτι πέφυκεν ἔσθῃς ἔστι πρὸν ἢ γένεσιν ζῶον, ἔσθῃς ἔδὲ ὄν, ὅτι δὲ σπέρμα. καὶ γὰρ ταῦτα πέφυκεν ποιεῖν καὶ μεταβολῆς ὅτι γένεσιν εἰσὶν, καὶ ὅτι οἶον τε πρὸν ἢ γένεσιν ζῶον, ἔχειν ζῶα ἔσθῃς πρὸς τὴν φύσιν. ἐμὴν δὲ ἄλλα ὁ σπέρμα μὲν ἄλλως γὰρ πρὸς ἀρχῆς ἴνους ἀπικεῖται, ὁ δὲ ὄν οὔτε ἀρχῆς ἔχει λόγον, (οὐ γὰρ ὑφίσταται πρῶτον) οὔτε ὄλου φύσιν ἀτελὲς γὰρ ὅτι. ὅταν ἀρχῆς μὲν ἀπὸ γένεσιν ζῶον οὐ λέγεται, ἀρχῆς δὲ ἔστι ζωογονίας, ὑφ' ἧς πρῶτον ἡ ὑψηλὴ μετέβαλε, διωάμεως κρῆσιν ἵνα καὶ μίξιν ἐνεργασαμένης γόνιμον τὸ δὲ ὄν, ὅτι γένεσιν ἔστι, κατὰ τὸν αἷμα καὶ τὸ γάλα τῆ ζῶου μὲν ἔσθῃς καὶ πέφυκεν. οὐ γὰρ ὡπτα στυφισάμενον ὄν ἐκ τῆς ἰλύως, ἀλλ' ἐν μὲν ζῶα τῆτο πῶς ὄντα ἔχει καὶ γένεσιν. ζῶα δὲ καὶ αὐτὰ μείλια στυφίζονται. καὶ τί δὲ λέγειν πάλιν, πολλῶν γὰρ ἐγγελεων ἀλισκομένων, ὅτι δὲ εἰσὶν ἔσθῃς ἔσθῃς, οὔτε ὄν ἐγγελεων ἔχουσαν. ἀλλὰ καὶ τὸ ὕδαρτις δὲ ἀρῆση καὶ πῶς ἰλύω ἀναρῆση πᾶσαι, εἰς τὸν τόπον ἕδατος συρρέοντος ἐγγελεως ζωογονοῦνται. δεῖ οὖν ὑστερον ἀνάγκη γένεσιν ὁ πατέρος δεομένων πρὸς γένεσιν. ὡς καὶ νῦν πατέρου χρεῖς ἄλλως ἀπὸ ἀρχῆς στυφισαθῆναι τῆτο πρῶτον τῆ ἀρχῆς τῆς γένεσιν. πρὸς ἐκείνης γὰρ ὅτι τῆς πρῶτης ὁ λόγος. ἐπιπῶ δὲ καὶ ἰσοτίας στυφίζονται τὰ πλείω πρὸς τῆς ὡποκίας, καὶ ἀπάρηνα πρὸς ἀπὸ ἀρῆσιν αἱ γυναικῆς.*

ἀλλ' ὅτι αὐτοῖσι καὶ νεοτῆσι ὡς γηρονέαι παρ' ἑτέρων, καὶ ἀπαργαῖα παίδων. Οὐ γὰρ γῆ (φησὶν ὁ Πλάτων) γυναι-
κα, γῆ δὲ γυνὴ μιμεῖται, καὶ τῶν ἄλλων θήλων ἕκασον.
δὲ παρ' αὐτῶν γῆσιν εἰκὸς ἔστι ἐκ γῆς τελειότητι καὶ ῥώμῃ
τῆς γυναικὸς αὐτοτελῆ καὶ ἀπεργασθεῖν γινέσθαι, τοιούτων ὀρ-
γάνων καὶ τερασμάτων καὶ ἀγείων μὴ δεομένη, ἀ νῦν ἡ
φύσις ἐν τοῖς τέκτοσιν ἐργάζεται καὶ μηχανάται δι' ἀδελ-
φείας.

Εἰ παρ' ἑσὺ τὰ τὴν πάλιν τῶν ἀγωνισμῶν.
Πρόβλημα δ'.

ΣΩσικλέα τὸν Κορωνῆθεν Πυθίοις νενικηκῆτα ποιητῆς,
εἰσιδὼν τὰ ὀπινίαια τῆ δὲ γυμνικῆ ἀγῶνος ἐγγύς
οἶτος, ὁ πλείστος ἡ δόξος παρ' αὐτῶν παλαίων. πολλοὶ
γὰρ ἐτύχωνον ἀφιγμένοι καὶ ἐνδοξοὶ παρὼν οὖν ὁ Λισίμα-
χος εἰς τῶν Ἀμφικτυόνων ἐπιμελητῆς, ἐναγχος ἔφη γεαμ-
μαλικῆ υἱὸς ἀκρόσασθαι τὴν πάλιν ἀρχαιότεραν ἀθλη-
μάτων πύργων ἀποφαινοντος, ὡς καὶ ποιῶμα μῦθου εἶναι.
ὀπτικῶς γὰρ ἀπολαύειν τὰ νεώτερα παρ' ἀρχαῖα κειμένων
ἐν τοῖς παλαιότεροις ὀνομάτων, ὡς που καὶ τὸν ναῦλον ἡρμό-
σασθαι λέγουσι, καὶ κρούματα αὐλήματα καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς
λύρας λαμβάνοντες τὰ παρ' ἑσθλαίας. τοῖ οὖν τόπον ἐν ᾧ
γυμνάζονται πύργος οἱ ἀθληταί, παλαιότερον καλοῦσι,
τῆς πάλιν ποιῶμα κτησαμένης τὸ παρ' αὐτῶν, εἴτα καὶ τοῖς
αὐτοῖς ἐφ' ὅθεν εἰσὶν ἐμπαροχούσης. τῆ δὲ ἐφ' ὅθεν ἐγὼ ὁ μαρ-
τύριον ὀκιστοῦ ἐστὶν. κεκλήσασθαι γὰρ ἀπὸ τῆς πάλιν τῆς
παλαιότερας, οὐχ ὅτι παρ' ἑσὺ τὰ τὴν πάλιν ἄλλων, ἀλλ' ὅτι
μόνον τῶν τῆς ἀγῶνας εἰδῶν πηλοῦ καὶ κνήρας καὶ κη-
ρώματος τυγχάνει δεομένη. οὔτε γὰρ δρόμον, οὔτε πυ-
γμῶν ἐν παλαιότεροις ἀφαινοῦσιν, ἀλλὰ πάλιν καὶ
παγκρατίου τὸ παρ' αὐτῶν κυλίσεις. ὅτι γὰρ μέμικται τὸ
παγκρατίον ἐκ τε πυγμῆς καὶ πάλιν, δὴ δὲ. Ἄλλως
δὲ πως (ἴφην) λέγον ἔχει, τεχνικῶτα τὸν καὶ πηροῦργα-
τον τῶν ἀθλημάτων τὴν πάλιν οὔσασθαι, ἄμα καὶ παρ' ἑσὺ τὰ
τὸ εἶναι. ὁ γὰρ ἀπλοῦ καὶ ἀτεχνοῦ, καὶ βία μάλλον ἢ με-
θοδῶ περαινόμενον, ἀχρεῖα παρ' αὐτῶν ἐκφέροσιν. ἐμοὶ δὲ
ταῦτ' εἰπόντος, ὁ Σωσικλῆς, Ὀρθῶς (ἔφη) λέγεις, καὶ συμ-
βάλλομαι σοὶ τίς τιν ἀπὸ τῆς ὀνομασίας. ἢ γὰρ πάλιν μοι δοκεῖ
τὰ παλαιῖν, ὅπως ἔστι δι' ἀπάτης καὶ δόλου καταβάλλ-
ειν, κεκλήσασθαι. καὶ ὁ Φίλιος, Ἐμοὶ δὲ (εἶπεν) ἀπὸ τῆς
παλαιῆς. πύργος γὰρ μέγιστα τὰ μέρη τῶν χερῶν ἐρε-
χθῶσιν οἱ παλαιοῖτες, ὡς παρ' οἱ πυκτέουσιν αὐ πάλιν τῆ
πυγμῆ διὸ κακεῖνο πυγμῆ, καὶ τοῦτο πάλιν παρ' ἑσθλαίας
ταῖς ἐργῶν. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὸ συμπάσαι τῶν ποιητῶν
καὶ καταπάσαι παλιῶν λέγοντων, (ᾧ μέγιστα χρωμέ-
νοισ τῆς παλαιῆς ὀνομασίας) ἔστι καὶ τῶν παρ' ἑσθλαίας τὴν
ἐτυμότητα τῆς ὀνομασίας. Σκόπει δὲ ἐπὶ (εἶπε) μὴ τοῖς μὲν
δρομεῦσιν ἐργῶν ἔστι. ὅτι πλείστον ἀπολιπεῖν, καὶ πορρωτά-
τω ἀφαινεῖν, τοῖς δὲ πύργος ἀπὸ τῶν βουλομένων εἰσὶν
οἱ βραβύται συμπλέκεσθαι. μόνους δὲ τοῖς παλαιῆς
ἑσθλαίας ἀλλήλους ἀκαλιζομένων καὶ παρ' ἑσθλαίας τῶν
καὶ τὰ πλείστα τῶν ἀγωνισμῶν, ἐμβολαί, παρεμβολαί,
συστάσεις, παρ' ἑσθλαίας, σωμασθῶσιν αὐτοῖς, καὶ αἰαμυγνοῦσιν
ἀλλήλοις, διὸ ὁ πλησιάζειν μέγιστα καὶ γινέσθαι πύργος, ὅτι
ἀδελφῶν ἔστιν ὀνομασία.

A non tamen auibus nidos, cunas infantibus prio-
res dixeris. Non enim terra, inquit Plato, mulie-
rem, sed mulier terram imitatur, & alia feminei
sexus. Proinde probabile est primum ortum ex
terra temporis perfectione absolutum fuisse, ni-
hilque indigentem huiusmodi instrumentis, re-
ceptaculis, & vasis, qualia nunc ob imbecilli-
tatem natura parat atque machinatur parien-
tibus.

An lucta sit certaminum vetustissimum.
Quaestio quarta.

B
C
D
E
F
SOSICLEM Coronensem, qui Pythia vicera,
sprælatu reliquis poetis, nos gratulatorio ob
victoriam conuiuio excepimus. Cum au-
tem instaret certamen gymnicum, plurimus fuit
fermo de luctatoribus: nam multi ac nobiles ad-
uenerant. Aderat tum Lyfimachus, vnus de Am-
phictyonum procuratoribus. Is aiebat nuper se
grammaticum audiuisse, qui luctam omnium
certaminum esse antiquissimum pronunciatet,
idque ipsius vocabuli testimonio confirmaret.
folere enim recentiores plerunque res nomini-
bus illis affici, quæ essent antiquiorum: quomodo
etiam à lyra ad tibiam essent contentionis & pul-
sationis verba translata. Locum porro vbi omnes
athletæ exercerentur, palæstram appellari, à pale,
id est lucta, nomen primo adeptum, quod deinde
etiam recens inuentis accommodatum fuerit. Id
sane, inquam ego, testimonium est parum fir-
mum. nam palæstra à pale dicta fuit, non quod lu-
cta antiquissimum de certaminib. esset: sed quod
ex omnibus certaminum formis ea sola luto, pul-
uere ac ceromate indiget. Nam neque cursum,
neque pugillationem in palæstra elaborant: sed
folius luctæ & pancratii sunt volutationes istæ.
liquet enim pancratium è lucta & pugillatione
esse compositum. Alioquin etiam rationi qui
fit conueniens, luctam quæ certaminum est arti-
ficiosissimum & versutissimum, simul etiam ve-
terrimum haberi? id nimirum vsus vitæ ne-
cessarii primo proferunt, quod simplicissimum &
artis expers, vi magis quam artificio conficiatur.
Hæc me locuto, Soficles: Recte, inquit, dicis.
tuoque dicto fidem conciliabo è nominis signifi-
catione. pale enim mihi videtur dicta à verbo pa-
leuen, quod dolo & fraude deiicere notat. Mihi
vero, inquit Philinus, à palmo, qui palæstra Græ-
cis est, pale nomen habere videtur. hac enim ma-
xime manuum parte agunt luctantes, vt pugno
pugiles: vnde & nominum est diuersitas. Quin-
etiam cum poetis fit palynen humidum aliquid
corpori inspergere & applicare, & maxime lucta-
tores videamus hoc facere, inde licebit vocabuli
originem reperere. Hoc quoque, aiebat, vide, an
non à pelas, quod prope significat, rectius palen
deducamus. nam cursoribus cum hoc sit propo-
situm, quam longissime auelli & distare inuicem:
pugilibus ne admodum quidem cupientibus ar-
bitri certaminum permittant vt se mutuo com-
plexibus sese deuincire, & concertationis maio-
rem partem varie miscendis atq; constringendis
inuicem corporibus peragi.

Cur inter certamina Homerus semper primo locopugillationem, proximo luctam, ultimo cursum recenset?

Quaestio quinta.

His diebus cum Philinum nos laudauissemus, rursum Lyfimachus: Quod ergo, inquit certamen dicemus primum fuisse, potius quam stadium, ut apud Olympiam. * Haec enim apud nos in singulis concertationibus. introducunt post pueros luctatores viros luctaturos, & pugilibus sufficiunt pugiles, itidemque pancratiastis pancratiastas, ibi autem ubi decertauerunt pueri, viros vocant. Imo, inquit Timon, ordinem ratione temporis potius confidera, quae Homerus tradidit. Nam de gymnicis certaminibus apud eum semper primo pugillatio, deinde lucta, postremo cursum refertur. Ibi Crates Theffalus hoc admiratus, Dii boni, ait, quanta ignoramus. sed si in proptu habes aliquos in hanc sententiam versus, quae haud grauate eos nobis subiicias. Ad haec Timo. Funebria, inquit, Patrocli certamina fuisse ab Achille eo quemdixi ordine instituta, omnium fere aures etiamnum perfonat. Sed ordinem hunc poeta aequabiliter seruans, Achillem fecit sic Nestori dicentem.

--ego hoc te munere gratis

Adficio: neque enim pugnis, lucta, iaculo uel Certabis, cursuue

senem autem inter respondendum senili more gariendo eum confundentem.

Nam pugil Oenopidem pugilem Clytomedeae uicis:

Ancus lucta Pleuromius est mihi stratus:

Iphiclus cursu uictus.--

Rursum Vlyffes introducitur, Phaeaces prouocans ad concertandum

Pugnis, uel lucta, uel cursu denique.--

Et Alcinous respondet:

Non etenim pugiles sumus haec, lucta uel periti.

Sed pedibus celeres.--

vt appareat poetam non forte fortuna alias alio ordine uisum pro eo atque in buccam uenisset: sed ea quae secundum leges agi receptum erat, secutum fuisse. sic autem agebatur, cum adhuc priscus ordo conseruaretur. Cum finisset orationem frater, dixi ego, Reliqua sane mihi uera uideri, sed interim causam non aperiri. Sed & reliquorum nonnullis parum probabile uisum fuit, de pugillatione & lucta prius, quam de cursu fuisse institutum certamen. & abs me contenderunt, ut res accuratius explicarem. Dixi ergo, ut tui mihi ad animum accidebat, Uideri mihi haec omnia imitationes exercitationesque rerum esse bellicarum. Itaque postremo semper locogravis armaturae introducitur certamen quod argumento est hunc esse finem exercitationis corporis ac certaminis. & quod triumphantis permittitur ut parte muridemoliantur, hunc habet sensum, Ubi murorum non esse magnum usum, uiris praeditae pugnantiae uincendi dique gnaris. Lacedaemone is qui coronarium certamen uicisset eximium in acie locum habebat, ut propter regem stans pugnaret. Solus quoque omnium animalium equus in parte certaminum & coronarum uenit, quia solus natura & exercitatione factus est, ut in praelio homini adsit. Quae si non perperam dicuntur, iam hoc, inquam, consideremus: Eorum qui pugnant primum opus esse ferire & ictus euitare: secundum, ubi iam congressi manus conferunt, inuicem trudere & subuertere aduersarium. (qua re maxime aiunt apud Leucta Spartanos a nostris palaestricae peritis fuisse oppressos.

A Διά τί τῷ ἀθλημῶν Ὀμηρος πρῶτον αἰεὶ τάξει τιῶ πυγμῶν, εἶτα τιῶ πάλην, καὶ τελευτῶν, τὸν δρόμον. Γεβλημα ε.

RHENTON DE PYGMAI, KAI TON PHILINON HEMIS PAINESAITON, AULIS O LEOSIMACHOS EPHI, POION OUN PHANIS AN TIS AGLONISOMATON GEZENEAI PEPOTON, H TO SADIEN, OS POU OLYMPIASIN EN TAIUTA DE PAR HMIN KATH EKASTON ATHLEMA TIS AGLONISOMATON EISAGHOSIN EPI PAOI PALAIAS AIS ANDRAS PALAIAS AIS, KAI PUKTAS EPI PUKTAS, OMOIOS KAI PAKHAPASAS: EKEI DE ITAN OI PAIDES DIAZONISANTAI, TOTE TOIS ANDRAS KALUSOI. SKHPEI DE MH MAILLON (EPHI) THN KT ZHONON TAZIN OMEHROS ANPODEIKHOSI. PEPOTON GD AIE PYGMH PAR AUTAI, DAIETE EN PALLH, KAI TELEUTAI O DROMOS TIS GYMNIKON AIE TETAKTAI. TAMASAS EN MH KATHIS O THEATLOS, O H EKAKHS (EIPEN) OSA LAITANEI HMAS, EI DELINA TIS EPON ESTI SOTEPHGEZANOMHS, MH PHONHSHS AIA MHNSAI. KAI O TIMON, AML OTI MH (EIPEN) AI PAKHOU TAPAI TAITI ENHOSI TIS AGLONISOMATON TIU TAZIN, APA SIN, OS EPDS EIPEN, ENAULON ESTI. DIAITPAIN DE TIU TAZIN O MALOS O POIHHS, TON MH AKHLLA LERONTA TAI NESOI PEPOIKHE,

C --δίδωμι δέ σοι τόδ' ἄθλον

Αὐτῶς οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεται, ὁδὲ παλαίσις,

οὐδέ τ' ἀκρονήσῃν εἰδύσειαι, ὁδὲ πῶδεσι

Θύσειαι. τὸν δὲ πρῶτον τῷ ἐπὶ τῷ ἀποκρίνεσθαι

ὡς ἀδελφῶν ὡς γὰρ γερωνικῶς ὅτι,

Πύξ μὲν εἰκόσια κλυπημέδα οἶνοπος ὕον,

Ἄγκυρον δὲ πάλη Πλάτωνιον.

Ἰφικλον ὃ πῶδεσι παρέδραμον. αὐτῆς ὃ τὸν μὲν Ὀδυσσεα, τοῖς Φάιακας πρῶτον ἀκούσθαι, ἢ πύξ, ἢ πάλη, ἢ καὶ

D ποσὶν. τῷ Ἄλκίον ἀποκρινάμενον, οὐ γὰρ πυγμαχοῖ εἰ μὲν ἀμύμονες, ὁδὲ παλαίσις, Ἄλλὰ ποσὶ κραιπνῶς γερονικῶς ἢ καὶ τύχῃ ἐκ τῆς παρισταμένης τῆς τάξεως ἡρώδης ἀλλοτε ἄλλως, ἀλλὰ τοῖς εἰρησμοῖς τότε καὶ ὄρωσμοῖς καὶ νόμον ἐπαχλουθαίν. ἐδρατο δὲ ἔστω, τὴν παλαιὰν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀρεφουλαπῶντων. παυσάμενος ὃ τῆς ἀδελφῆς, πάλαι μὲν ἐφίλω ἀληθῶς λέγεσθαι, τὴν δὲ αἰτίαν τῆς τάξεως ἐκ ἐπίτηθεν. ἐδόκει ὃ καὶ τῷ ἀγῶνι ποσὶ μὴ πησανόν ἐπὶ τὸ πυκτεύειν καὶ παλαίειν πρῶτον ἐν ἀγῶνι καὶ ἀμίλλη τῆς ἐσχάζειν, καὶ παρεχόμενος εἰς τὸ ἀνώτερον. ἐφίλω ὃ ἐκ τῆς πρῶτης ἀν-

E πος, ὅτι ταῦτά μοι πάντα μιμήματα δοκεῖ καὶ γυμνάσματα τῆς πολεμικῆς ἐπὶ καὶ ὁπλίτης ὅτι πᾶσιν εἰσάγει μὲν τυρομῆδος ὅτι τῆς τοῦ τέλους ὅτι τῆς σωματικῆς καὶ τῆς ἀμίλλης, καὶ τοῖς νικηφόροις ἐλαύνοισι τῆς πειρῶν ἐφίεσθαι μέρος διελείναι καὶ καταβάλλειν. τοιαύτῃ ἔχῃ εἰς τοῖς, ὡς οὐ μέγα πόλει πειρῶν ὄφελος ἀνδρῶν ἐχούση μάχεσθαι δυναμῆδος καὶ νικᾶν. ἐπὶ Ἰλακεδαίμονι, τοῖς νεικηκόσι φεφάντας ἀγῶνας, εἰς ἀρεπὸς ἢ ἐπὶ τῆς πρῶτης εἰς χῶρα πρὸς αὐτὸν τὸν βασιλέα τεταγμένοις μάχεσθαι. καὶ τῷ ζῶν μόνῃ ἐπὶ ἴπῳ μεπουσία φεφάντας καὶ ἀγῶνός ὅστις, ὅτι μόνος καὶ πέπυκε καὶ ἠσκηται μα-

F χομῆδος παρῆναι καὶ συμπολεμῆν. εἰ ὃ δὴ ταῦτα λέγει, μὴ κακῶς ἢ δὴ σκεπῶν μὲν (ἐφίλω) ὅτι τῆς μαχομῆδος πρῶτον ἐργον ὅτι τὸ πατάξαι καὶ φυλάξαι εἰς, δὲ ἴερον ὃ, συμπεσόντας ἢ δὴ, καὶ γενομῆδος ἐν χερσὶν, ὡς ἰσμοῖς τε χερῶν καὶ πρῶτον εἰς ἀλλήλων. ὡ δὴ μάλιστα φασὶν ἐπὶ Λακεδαιμονίαις τοῖς Σπαρτιάταις ὑπὸ τῶν ἡμετέρων παλαεστικῶν οἰτῶν χαλαρῶς διασπῆναι.

δὲ καὶ παρ' Αἰσχίλου τῆς πολεμικῶν ὀνομαζέει βελύς, ὀπλιτοπάλας καὶ Σοφοκλῆς εἰρηκέπεσσι τῶν Τρώων, ὡς φίλιπποι καὶ κερυλαί, σιὸν σάκει καὶ κωδωνοκρότω παλασ-
 τῆ καὶ μίλι ὅτι πᾶσι γε ὁ τεῖτον βῆσι, νικωμένοις φεύγειν, ἢ δάκειν νικῶντας, εἰκότως οὖν ἡ πυγμὴ παρθεῖσι γε δδύτε-
 ρον δὲ εἶχεν ἡ πάλῃ τάξιν, καὶ τελευτᾶν οὐδρόμος. ὅτι πυ-
 γμῆ μὲν ὅτι μίμημα πληγῆς καὶ φυλακῆς, πάλῃ δὲ συμ-
 πλοκῆς καὶ ὀπισθοδρόμου ἢ μελετᾶσι φεύγειν καὶ δάκειν.

Διὰ τὴν πύκνῃ καὶ πίτυς, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις ὄσα
 ἐνοφθαλμιάζει. Περὶ βλάστησιν.

Σ Ωκλαρος ἐστὶν ἡμᾶς ἐν κήποις ὑπὸ τῆ Κηφισοῦ
 ποταμοῦ παρ' ἑρρεομύοις, ἐπεδείκνυτο δένδρα πρυτο-
 δαπῶς πεποικιλμένα τοῖς λευκοῖς ἐνοφθαλμισμοῖς.
 καὶ γὰρ ἐκ σκηνῶν ἐλαίας ἀναβλασανούσας ἐρωσίδην, καὶ
 ῥοίας ἐκ μυρρίνης, ἦσαν δὲ καὶ δρυεὶς ἀπίοις ἀγαθὰς ἐκφέ-
 ρουσαι, καὶ πλατανοὶ μηλέων δεδεγμέναι, καὶ συκῆ μο-
 ρέων ἐμβολαδάς· ἀλλὰ τε μίξεις φυτῶν κεκεκτημένων
 ἀρετῶν ποικιλίας· οἱ μὲν οὖν ἄλλοι παρὰ τὸν Σώκλα-
 ρον ἐπαίξοντες τῶν ποιητικῶν σφιστῶν καὶ χυμαῶν τερα-
 τωδέτερον ἤθη καὶ δρέμματα βόσκοντα. Κρατῶν δὲ παρ' ὅσα
 λεινὴ μὲν ἀπαγορεύσασσι τῆ ἀγίας δι' ἡ μόνον τῶν φυτῶν
 τὰ ἐλαϊώδη δεχόμενα τῆς τοιαύτης ὀπιμῆς ἐπέφυκεν. ἔτε
 γὰρ κῶνον, ἔτε κυπάριλλον, ἢ πίτυν, ἢ πύκνῃ ἐκφέροσαν
 ἢ τ' ἐτερογενῶν ὄσων, ὑπολαβὼν δὲ Φίλων ἐφη, Λόγος τίς
 ὅστιν ὁ Κρατῶν ὄσα τῶν σοφοῖς, βεβαίου μῦθος ὑπὸ τῶν
 γεωργικῶν. ὅ γὰρ ἐλαϊὸν εἶναι φασὶ τῶν φυτῶν πολέμιον, καὶ
 τὰς αἰετῶν ἀπολέσθαι φυτῶν ὀβελίον, γερμῶνον ἐλαίῳ, κα-
 τὰ τὸν τῆς μελίτης. τὰ δὲ εἰρημνῆ δένδρα πύκνα καὶ πί-
 ραι εἶχει τῶν φύσιν, ὥστε πύκνα ἀποδακρύνειν, καὶ ῥητιῶν
 ὅσα δὲ πληγῆ τῆς ἀκαρπείας, ὡς παρ' οἰκιστῶν ἰχθύων στυ-
 ἀγι ἢ πεδῶν αὐτῶν ἐλαϊοῦ ἀφίπτον ἰκμάδα, καὶ παρ-
 εἰλεῖ τὸ λιπαρὸν αὐτῆ. διὸ καὶ παρὰ τὰ ὄσα ἡμῶν δις μίκτως
 ἔχει κατὰ τὸ αὐτὸ τὸ ἐλαϊὸν. παυσανίδης δὲ τῆ Φίλωνος, ὁ μὲν
 Κρατῶν ἀπερὶ τὴν τῆ φλοῖος φύσιν παρὰ τὸ συνεργεῖν.
 λεπτὸν γὰρ ὄντα καὶ ξηρὸν οὐ παρέχει, ἔδραν οὐδὲ ἐμβάσιν
 τοῖς ἐπιθεμοῖς, ὡς παρὰ τὰ φλοιῶδη καμνότερα καὶ τὰ μαλα-
 κα τῶν ὑπὸ τὴν φλοῖον ὄντα μέρει παρὰ δεχομένων παρ-
 πύκνασθαι καλλώμενον. αὐτὸς δὲ Σώκλαρος ἐφη, καὶ τῶν
 τὰ λέγοντα μὴ κακῶς παρὰ σενιοῖν ὅτι δει τὸν δεχόμενον ἐ-
 τέραν φύσιν, ἀπρεπὸν εἶναι, ἵνα κρατηθῆν ὁμοιωθῆ καὶ με-
 ταβάλλῃ τῶν ἐν αὐτῶν ἐφ' ἑαυτῶν παρὰ τὸ ἐμφυτευόμε-
 νον. καὶ γὰρ τῶν γῆν παρὰ ἀλύμενον, καὶ μαλασσι-
 μῶν ἵνα καρπῶν μεταβάλλῃ δι' ἀπάθειαν, καὶ ἀφ' ἧται τῶν
 ἐμφυτευομένων. ἢ γὰρ ἀπείνης καὶ σκληρῆς δυσμεταβάλλητος.
 τῶντα δὲ τὰ δένδρα καὶ φλοῖα τοῖς ξύλοις ὄντα κρατῶν οὐ ποιεῖ
 ἀφ' ὅ μὴ κρατῶν μὴ δὲ μεταβάλλειν. ἐπὶ δὲ (εἶπεν)
 ὅσα ἀδύλον ὅτι δει παρὰ τὸ ἐμφυτευόμενον χύρας λόγῳ
 ἔχειν ὁ δὲ ξηρὸν. τῶν δὲ χύρας δει θήλειαν ἔχειν καὶ γέ-
 νημον. ὅταν τὰ πολυκαρπώτα τῶν φυτῶν ἐκλεγεμένων
 παρὰ πηγῶν, ὡς παρὰ γυναιξὶν γαλακτοῦσας ἔτερε
 βρεφῆ παρὰ βάλοντες. πύκνῃ δὲ καὶ κυπάριλλον, καὶ
 τὰ τοιαῦτα πύκνα, γλισχεῖ καὶ ἀγνή τοῖς καρποῖς ὀραμῶν.

eas quæ fructus sunt feracissimæ infigunt: tanquam mulieribus lacte abundantibus alios infantes lactandos si sub-
 iicerent. Piceam autem, & cupressum, & alias id genus arbores cernimus omnino parce ac maligne fructu ferre.

A ideoque etiam quidam apud Æschylum bellico-
 sus appellatur
Acer, & in rigidis gnarus luctarier armis.
 ac Sophocles alicubi de Troianis ait, eos esse
Equites, sagittas arcu gnaros tendere,
Et tinniente cum scuto luctarier.)
 tertium, vel fugere si vincantur, vel insequi victos.
 Ergo haud abs re pugillatio primum habebat lo-
 cum, secundum lucta, tertium cursus. Est enim pugil-
 latio ictus & declinationis imitatio, lucta comple-
 xus & pulsationis, cursu discunt fugere & persequi.

B *Cur picea, pinus, earumque similes arbores
 inoculationem non admittant.*
Questio sexta.

S OCLARVS conuiuium nobis præbens in hortis
 quos Cephisus amnis circumfluit, demonstrabat
 arbores omnis generis in scitionibus, quas vocant
 inoculationes, varie exornatas. Vidimus n. è len-
 tisco oleam pullulantem, & è myrto malum Puni-
 cam. erant etiam quercus pira bona feretes, & pla-
 tani malorum furculos, ficus mori germina quæ ex-
 cepissent, aliaq; stirpes ita inter se permixtæ ut iam
 fructum ferrent. Alii ergo Soclarum iocose incef-
 sebant quod genera & platas poeticis sphingibus
 & chimæris monstruosiores aleret. Crato autè no-
 bis ad dilquirendum proposuit, quidnam esset cau-
 sâ, quod ex solâ stirpes quæ oleosæ sunt, hanc per-
 missionem non admittunt. non n. videri coniferam
 pinum, aut cupressum, aut pinum, aut piceam, quæ
 quicquam diuersi generis aleret. Eius verba exci-
 piens Philo, Est, inquit, mi Crato, ratio hac de re
 apud doctos, quam agricultura confirmat. Aiunt
 enim oleum esse plantis inimicum. & celerrimè
 perire stirpem quancunq; voles, si inungatur oleo,
 sicut & apes. Dictæ autè arbores pingues sunt, ac
 natura ita ad humorè coquantur maturanturq;
 ut picæ quoq; & resinam lacryment, incisq; libro
 quasi sanies quædam in vulneribus earum foras
 erumpente humore concreseat. quin & ræda earum
 liquorè emittit oleosum, & pinguedo eius re-
 nitet. Inde est, quod olei in motè cum diuersi ge-
 neris rebus permixtionem non recipiunt. Postquâ
 suum sermonem absoluit Philo, Crato ostendit etiâ
 corticis naturam (suaquidè sententia) ad hoc con-
 ferre aliquid: qui ob suam tenuitatè atq; siccitatè
 iis quæ inferuntur sedem atq; firmam inolescendi
 facultatem non præbent. verum hoc faciunt corti-
 cosa & humido prædita libro, quæ in scitam propa-
 ginem facile suo sibi humore agglutinant. Ad hæc
 Soclarus: porro, inquit, non male hoc quoq; co-
 gitatur, id quod capax alienæ debet esse naturæ,
 oportere esse mutatu facile: ut superatum alterius
 qualitatibus adsimiletur, nutrimentumq; suum
 mutare possit ita, ut in scitio adsimiletur. Etenim
 aliquid cõsisturi, terram ante diluere solemus atq;
 emollimus, ut diffusa eo promptius ob facilitatem
 percipiendi affectiones amplectatur ea quæ inferi-
 mus: cum dura & rigida mutationi non sit apta. I-
 stæ autè de quibus sermo est, arbores, cum lignis
 leuibus sint prædita, temperamentum non admit-
 tunt, neque subigi se aut mutari patiuntur. Iam
 ne hoc quidem, aiebat, obscurum est, debere
 id quod in se recipiat ad id quod inferatur ra-
 tionem loci habere: loci autem natura femi-
 nea ut sit & fecunda, requiri. itaque stirpium

Sicut enim qui mole carnis graues sunt, ii plerun- que prolem non procreant, consumto in ipsum corpus alimento ita, vt nihil genitalis excrementi relinquatur: ita istiusmodi arbores nutrimentum omne in se absorbentes, in magnitudinem excre- scunt amplam: fructum autem vel non ferunt, vel exiguum, & qui tarde perficiatur, vt mirum non sit si alienum in eo non nascitur, in quo etiam pro- prium quod est, ægre alitur.

De remora pisce. Questio septima.

CHAEREMONIANVS Trallianus aliquan- do, cum omnis generis pisciculi fuissent pro- positi: vnum ex iis ostendens nobis acuto capite & prælongum, huic similem dicebat esse piscem, quem à detinenda naue echeneidè Græci, Latini remoram appellant. Aiebatque eum piscem se vi- disse, cum mare Siculum nauigaret, admiratumq; fuisse eius vim, cum navigationi is haud exiguam tarditatem moramque iniecisset: donec tandem à proreta captus fuit, exteriori parieti nauis adhe- rescens. Non defuerunt qui Chæremonianum ride- rent, vt qui fabulosum & incredibile figmentum pro re vera accepisset. Erant etiã, qui naturales il- las rerum dissensiones (antipathias vocant) iacta- rent, & multa huius generis cõmemorarent. Ni- mirum enim Elephantem furentem conspecto a- riete infania solui: viperam sisti si fagi termitæ ad- moto eam contigeris: taurum agrestem ficui alli- gatum quiscere: succinum omnia leuia ad se tra- here, ocimo demto, & iis quæ oleo sunt imbuta: magnetem allio inunctum ferrum non trahere. quorum omnium cum manifesta sit experientia, causam tamen si nõ prorsus nefas, saltẽm difficile est scire. Hoc vero, inquam ego, subterfugere dis- quisitionem est, non causam rei exponere. Id au- tem consideremus, multa accidentia esse, quæ nõ recte, pro causis tamẽ habentur. perinde ac si quis existimet viticis flore fructum vitis maturescere, quoniam ita vulgo dicitur,

Florente vitice maturescit vniuersam,

aut propter fungos qui in lucernis concresecunt, confundi & nubibus cogi aerem: aut ad uncus vn- gues causam esse, nõ accidens vlcere adfecti visce- ris. Sicut ergo istorum vnumquodque affectioni comitatur, ab iisdem ortum causis: ita vna etiã causa est cur nauis & tardius eat, & remoram ad- sciscat. Cum enim sicca sit, & admodum grauis hu- more nauis, probabile est sublabentẽ mari ob le- uitatem subire carinam, & fluctum * puro * * facile recedentem. Quando autem admodũ ma- dida algam multam & muscum concretum attra- hit: tunc & ligni ictus fit obtusior, & fluctus acci- dẽs ob lentorem suum non facile delabitur. itaq; etiã parietes nauium detergent, muscum & algã à lignis dimouentes. inter quæ consentaneum est cum etiam remora adhærescat ob lentorem, cau- sam tarditatis, non consecrarium causæ tardita- tem efficientis creditam fuisse.

Cur equos lycospadas dicunt feroces esse.

Questio octaua.

EQUOS lycospades sunt qui à frænis quæ lupata dicuntur appellatos putet, ob ferocia & cõtuma- ciam sic domitos. At pater noster, minime ex tẽ- pore loquifolitus cum equa omnib. potestas esset, δυσκάρηκτον, ἔτω σαφρονίζομένους. ó ð πατήρ ἡμῶν ἤκιστα πρὸς τὰς ἰσηγορίας ἀνδοχέδιος ὦν,

A ὡς ἄρ' ἂν οἱ πολυσαρκία κεχρημένοι καὶ ὄγκω, ὡς ἔπι τὸ πλείστον ἀτεκνοὶ (τίτ' ἂν ἐφ' ἑαυτὸν εἰς τὸ σῶμα καταπαλί- σκοντες, οὐ ποιοῦσιν δὲ αὐτῆς ἐπιπέσμα σπερματικόν) οὕτω τὰ πικρὰ δένδρα τῆς ἐσφῆς ἀπολαύοντα, πείσῃ εἰς αὐτὰ δαπνολογία, βλάσφημα τῶν, μετέσειχθαι ἀξίαιται, καρ- πὸν δὲ τὰ μὲν οὐ φέρει, τὰ δὲ φέρει μικρὸν καὶ στυγερούμε- νον βραδείως. ὥστε οὐ δεῖ θαυμάζειν εἰ μὴ φύεται τὰ μάλιστα ἐν ᾧ κακῶς τρέφεται καὶ τὸ οἰκίον.

Περὶ τῆς ἐχηνίδος. Πρόβλημα ζ.

B ΧΑΙΡΗΜΟΝΙΑΝΟΣ ὁ Τραλλιανός, ἰχθυδίων ποτὲ πρυτο- δαπνῶν ὡρατεθέντων, ἐν ἔπιδειξας ἡμῖν ὅζ' ὁ τὰ κε- φαλίω καὶ πρὸς μῆκος, ἔλεγε πύττω πρῶτον εἶναι τὴν ἐχηνίδα. θεάσασθαι γὰρ πλέων ἐν τῷ Σικελικῷ καὶ θαυμα- σὰ τ' ἰδύαμιν, ὅτι ὀλίγω βραδυτῆτα καὶ ἀεὶ βίβω πα- ρὰ τὸν πλοῦν ἀπορρασαμένη τῆς ἐχηνίδος, ἕως ὑπὸ ἑσπε- ρέως ἐάλω πρῶτον ἡ τῶν τοίχων τῆς ἐξώθεν. ἦσαν μὲν ἔνιοι καταγελοῦτες τῆς Χαίρημονιαδ' ὡς πλάσμα μυθώ- δες ὡρατεθέντων καὶ ἀπίστον. ἦσαν δὲ καὶ οἱ τὰς ἀπίπα- θείας ἀρρολουῦτες, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀπίπαθόντων ἡ ἀκρύ- ει' ὅτι μνημόμρον ἐλέφαντα καταπαύει κείος ὄφθεις' ἐχ- ἰδύαμιν, φηγὸς κλώνιον ἐὰν πρῶτον ἀγῆται καὶ ἰγῆται, ἰεσπιν. ἀ- γῆται ὅτι τῶν ἀτρεμῶν καὶ πρῶτον) συκῆ πρῶτον δέχεται. τὸ ἦ- λεκθῆν πρῶτον κινεῖ καὶ πρῶτον κινεῖται καὶ φά, πλὴν ἀκίμου καὶ τῆς ἐλάω βρεχολογίας ἢ ὅτι σὺν ἑαυτῆς λίθος ἐκ ἀγῆ τὸν σὺν- ἔσθαι ἀσχεδὼν χροῖον. πύττω γὰρ ἐμφανῆ τῆς πείσαν ἐχόντων, χαλεπὸν εἶ) τὴν αἰτίαν, εἰ μὴ καὶ πρῶτον ἀδύατον, κατα- μαθῆν. Ἐγὼ δὲ τῆς τοῦ μὲν ἐφ' ἑαυτῆς ἀπόδρασιν εἶ) τῆς ἐρωτήσεως, μάλλον ἢ τῆς αἰτίας ἀπόδρασιν. Σκεπῶμιν) (εἶπον) ὅτι πολλὰ συμπτώματα ἔχοντα ἐπακροῦσθαι, αἰτίαν λαμβάνει δὲ- ξαν ὅτι ὁρθῶς, ὡς εἶπες οἷοιτο τῆς ἀγῆται τῆς ἀγῆται πεπαμῆσθαι

C τὸν τ' ἀμπέλα καρπὸν, ὅτι δὴ ὅτε τῆς τοῦ λεγόμενον ἢ ἀγῆται αἰτίαν, καὶ ὁ βότρης πεπαμῆ) ἢ τοῖς ἐπὶ τῆς λυχνῶν φαινομέ- νοις μύκησι συγχεῖσθαι καὶ στυνέφειν τὸ πρῶτον. καὶ τίτ' ἔσθαι γρηπότητα τῆς οὐχῶν, αἴτιον δὲ μὴ συμβεβηκὸς εἶ) τῆς πρῶτον ἀλάγχων ἐλαχίς, ὡς ἄρ' ἐν τούτων ἕκαστον ἐπακροῦ- σθαι τῆς παθῶν ἐστίν, ἐκ τῆς αὐτῶν χρωμῶν αἰτίαν, ἕτως ἐφ' ἑαυτῆς ἐγὼ μίαν αἰτίαν εἶ) δι' ἡ βραδείως τε πλῆθ' καὶ πρῶ- ἀγῆται τὴν ἐχηνίδα ὁ πλείον' ἐκείνη μὲν γὰρ οὐσης καὶ μὴ σφόδρα βαρείας ὑγρότητι τῆς νεώς, εἰκὲς ἀπολιθάσθαι

D ὅτι ἀποκροῦσθαι τῆς ἀλάτῃ τῶν ἐπὶ τῆς ἀλάτῃ καὶ τῆς ἐλάω πλῶ * ἐύλω κατὰ τὸν διασπῆμον καὶ ἀφιστάμε- νον ὁ πετῶσ' ὅτι δὲ νοτερὰ σφόδρα καὶ ἀβραβροχὸς οὐσα φυκία τε πολλὰ καὶ βρυώδεις ἐπιπάγεις πρῶτον ἀγῆται, τῆ τε ἐύλου τὸν τόνον ἀμβλύτερον ἰσχύει τὸ κῦμα τῆς γλισχρό- τητι πρῶτον ἀπὸ τῆς οὐραδῶς ἀπολύει) διὸ καὶ πρῶτον ἀγῆται τοῖς τοίχοι, τὰ βρυά καὶ τὰ φυκία τῆς ἐύλων ἀποκαταίρον- τες, οἷς εἰκὲς ἐστὶ τὴν ἐχηνίδα πρῶτον ἀγῆται ἀπὸ τῆς γλι- σχρότητος, αἴτιον τῆς βραδυτῆτος, δὲ ὅτι ἐπακροῦσθαι τῆς τῶν βραδυτῆτος ποιουῦτος αἰτίαν νομισθῆναι.

E Διὰ τὴν τοῖς λυκαπᾶδας ἰπποῦς θυμοειδῆς εἶ) λέγουσιν. Πρόβλημα η' ἰπποῦς λυκαπᾶδας οἱ μὲν ἀπὸ τῆς χαλινῶν τῆς λυκῶν ἔφασαν ὠνομάσθαι, ἀπὸ δὲ θυμοειδῆς καὶ

F ἰπποῦς λυκαπᾶδας οἱ μὲν ἀπὸ τῆς χαλινῶν τῆς λυκῶν ἔφασαν ὠνομάσθαι, ἀπὸ δὲ θυμοειδῆς καὶ

αὐτῶν ἐν ῥοῆι παχυνάουτος τελέθει, οὐ γὰρ φιλικὸν ἑστὶ
 συμποτικὸν (οἶμα) παροίμιον βωχίας, ὑφαίρεσις καὶ ἀρπα-
 σμός καὶ χερῶν ἀμίλλα, καὶ ἀφαιρέσις, ἀλλ' ἀποπα καὶ κυνι-
 κά, καὶ τελευτῶντα πολλάκις εἰς λοιδορίας καὶ ὄργας, οὐ κατ'
 ἀλλήλων μόνον ἀλλὰ καὶ κατ' ἑαυτοῦς τετραπεζοκόμοι καὶ κατ' ἑαυ-
 τῶν ἐστῶντων. ὅσον δὲ χρονον ἢ μοίρα καὶ ἢ λάχεσις ἰσότητι πλῆ-
 ρεῖ τὰ δειπνα καὶ συμπόσια κρινωσίαι ἐβραβεύον, οὐ-
 γὰρ ἰδεῖν ἀχρηστον ἢ οὐδ' αἰελοῦσθαι· ἀλλὰ καὶ τὰ δειπνα
 δαΐτας ἐκάλου, καὶ τὸς ἐστρωμένους δαγτυμόνας, δαΐτας δὲ
 τὸς τετραπεζοκόμοις, ἀπὸ τῶ διαρεῖν καὶ ἀφαιρέμεν. Λακε-
 δαμόνιοι δὲ κρεωδαΐτας εἶχον οὐ τὸς τυχοῦτας, ἀλλὰ τὸς B
 παροίμιους αἰδράς. ὡς καὶ Λύσανδρον ἑστ' Ἀγησιλάου τῷ
 βασιλέως, ἐν Ἀσία κρεωδαΐτων ἀποδεδόχθηναι. τότε οὖν αἱ
 νεμήσεις ἐξέπεσον ὅτ' ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλεια τῶν δει-
 πνοῖς. οὐ γὰρ ἢ οἶμα) πέμματα καὶ χερυδύλοις καὶ κα-
 ρυκείας, ἀλλὰς τε πόρυδα παρὰ ὑποτειμμάτων καὶ ὄψων
 παροίμιους διαρεῖν, ἀλλ' ἐξήπλωμένοι τῶν παρὰ ταῦτα λι-
 χείας καὶ ἡδυπαθείας, παροίμιους πλῆ ἰσομοίαιαι. τεκμή-
 ριον δὲ τῶ λόγου, καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἡθῶν καὶ τῶν δημόσια δειπνα
 παρὰ μερίδα γίνεσθαι, ἀλλὰ πλῆ ἀφελείαι καὶ κατὰ εἰότη-
 τα τῆς ἀφαιρέσεως. ὡς τε ὁ τῶν νέμων ἀνταλαμβάνων, ἀμα C
 σωμασώζει τῶν δὲ τέλειαι· ἀλλ' ὅπου δ' ἴδρ' ὄσθιν, ἀπολ-
 λυται δ' κρινόν, ὅπου μὲν οὖν μὴ ἴσων ὄσθιν. οὐ γὰρ οἰκείου κτη-
 σις, ἀλλ' ἀφαιρέσεις ἀλλοτρείου, καὶ πλεονεξία παρὰ δ' κρινόν,
 ἀδικίας ἤρξε καὶ ἀφαιρέσεως, ἢ ὄρα καὶ μέτρον τῶ ἰ-
 δίου κατὰ παύοντες οἱ νόμοι τῆς ἴσας νεμούσης εἰς δ' κρινόν ἀρ-
 χῆς καὶ διωάμεως ἐπὶ νόμοι γερύνασιν. ἐπεὶ μὴ δὲ τῶ φαιον
 ἀξίου ἀφαιρέμεν ἢ μὴ ἢ ἐκείτω τ' ἐστῶντα μὴ δὲ κλισίας καὶ
 χροῦς· ἀλλὰ καὶ ἐρωμένω πῆ ἢ ψάλτεια ἢ κει κμήζων,
 κρινὰ ταῦτα φίλων, ἵνα τὰ πόρυτα χροῦματα γίνηται, καὶ τὸν
 Ἀναξαγόραν. εἰ δ' ἑστ' ἐν τῶν ἰδῶσις ὅτι παρὰ τῶν κρι-
 νωσίαι τῶ τὰ μέγιστα, καὶ πλείους ἀξία σπουδῆς εἶναι κρινὰ,
 λόγου, παροίμιους, φιλοφροσύνας, παυσάμεθα τῶ μοίρας
 ἀπμάζοντες, καὶ τ' ἢ ψυχῆς παῖδα κληῖον, ὡς Εὐεπίδης
 φησὶν, ὅς οὐτε πλῆτῶ νέμειν, ἔτε δόξῃ δ' παροίμιον, ἀλλ' ὅ-
 πως ἐτύχεν, ἀλλως ἄλλοτε συμφροσύμιος, τ' μὲν πένητα καὶ
 παπεινόν ὅτι γαυροῖ, καὶ σὺν ἐξαιρεῖ γε νοῦ πινος ἀβνομίας,
 τ' δὲ πλῆστοι καὶ μέγιστον ἐπὶ τῶν ἰσότητι μὴ διεκχλαίφην, ἀλύ-
 πως σωφρονίζει.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟ-
 βλημάτων Βιβλίον τρίτον.

Εἰ χροῦσον ἀμύθινους σεφάμοις παρὰ πότον.
 Πρόβλημα α'.

ΙΜΩΝΙΔΗΣ ὁ ποιητής, ὡς Σόσ-
 σαι Σενεκίων, ἐν πινι πότω ξένον ἰδῶν κα-
 τακείμιον σιωπῆ, καὶ μὴ δὲν ἴδρ' ἐλεγεῖ με-
 νον, Ὡς αἰθροπε (εἶπεν) εἰ μὲν ἡλίθιος
 εἶ, σφόν παρὰ γμα ποιεῖς· εἰ δ' σφός,
 ἡλίθιος. ἀμα ἴδρ' γδ' ἀμείνον (ὡς φησὶν
 Ἡρακλείδης) κρύπτειν, ἔργον δὲ, ἐν αἰέσφ, καὶ παρ' οἶνον.

A & tanquam celeri fluctu incitata nauem non po-
 test adsequi. Non enim ad amicitiam conducens,
 aut conuiuio conueniens exordiū est, puto, suspi-
 cio, rapinæ, manuum concertatio, & pulsatio cu-
 bitorum: sed absurda hæc sunt, canina, & quæ ple-
 raque in conuicia & rixas desinant, non conuiua-
 rum modo inuicem, sed etiam aduersus mensarū
 ministros & reges. Quamdiu autem Mœra & La-
 chesis, cui à forte nomen, in cœnarum & conui-
 uiorum communionem equalitatem administraue-
 runt, nihil videre licuit indecorum, nihil illibera-
 le. sed & conuiuia dætas, & conuiuii regem dæty-
 monem, & ministros mensæ dætros à distribuendo
 & diuidendo dicebant. & Lacedæmonii Kreo-
 dætas, id est, carniū diuisores, habuerunt non vul-
 gares, sed primarios viros: quando id munus etiā
 Lylandro in Asia rex Agefilaus mādauit. Tum de-
 mum distributio è conuiuio est eiecta, cum luxus
 ea occupauit. nimirum enim non poterant pla-
 centæ, candyli, caryceiæ, aliaq; condimentorum
 & opsoniorum fercula diuidi: sed deuicti istis deli-
 ciis ac gulæ studio, æqualitatem portionum prodi-
 derunt. Argumento est, quod etiamnum sacrificia
 & publicas cœnas portionibus distributis agitant,
 ob victus simplicitatem & mundiciem. vt omnino
 qui distributionem in vsum reuocat, simul etiam
 reducat frugalitatem. Sed vbi proprium est, ibi
 commune perit: vbi quidem nō est æqualitas. Nō
 enim propriæ rei possessio, sed alienæ inuolutio &
 id quod cōmune est sibi vindicandi libido initium
 fecit iniustitiæ & discordiæ: quam termino & mo-
 do proprietatis tollentes leges, cognomines factæ
 sunt in Græco sermone eius facultatis, quæ com-
 mune æqualiter distribuit * quando ne coro-
 nam quidem vult distribui vnicuique nostrum à
 rege, neq; lectulos & loca: sed etiam si amasiam a-
 liquis aut psaltriam adducat, communia hæc sunt
 amicorum, vt (quæ Anaxagoræ fuit sententia) om-
 nes res vnum fiant. Quod si horum proprietatis
 nihil perturbat, neq; impedit communicationem
 maximarum rerum & maxime seriarum, sermo-
 num inquam, propinationum, comitatis: desina-
 mus parcis iniuriam facere, & proli fortunæ Sorti,
 vt eā appellat Euripides. quæ neq; diuitiis primas,
 neq; gloriæ tribuens, fortuito alias alio vergens,
 pauperem & humilem extollit, neq; omni libertate
 priuatum esse finit. diuitem vero & magnum ci-
 tra molestiam castigat, condocefaciens eum ad
 ferendam æquo animo æqualitatem.

PLVTARCHI SYMPOSI-
 cōn, id est, Conuiualium disputatio-
 num, Liber tertius.

An floreis coronis inter pocula uti deceat.
 Questio I.

ΙΜΩΝΙΔΗΣ poeta, Soffi Senecio,
 quodam in conuiuio cum videret ho-
 spitem accumbere tacitum, & cum
 nemine verba cōmutantem, Mi ho-
 mo, dixit, siquidem stultus es, sapiens
 factum edis: sin sapiens, stultum. Etenim insciti-
 am præstat occultare: verum hoc difficile est inter
 pocula.